

Litera 13

revistă manifest

O imagine din al II-lea Război Mondial
Pagina 8

Schimbarea sau ne-schimbarea, după 30 de ani
Pagina 24

Litera 13

revistă manifest

Cuprins

Alexandru HALUPA	Brăileanul Valeriu Ion Găgiulescu s-a întâlnit cu membrii revistei <i>Litera 13</i> pentru a marca apariția volumului <i>Jurnalul unui student la F.F.</i> Jenică Chiriac primește un premiu la Festivalul Internațional <i>Vrancea Literară</i> <i>Cadran Cultural</i> din Bacău prezintă <i>Litera 13</i> Festivalul internațional <i>EUROPOESIA</i> 2019 Brăila - Tulcea Radu Banciu prezintă <i>Litera 13</i> nr 19/2019 Ultima metaforă a unui crez
Valentin POPA Nelu IVAN Silviu RADU	Vasile Băncilă în regimul comunist (Partea III) O imagine din al II-lea Război Mondial Literatura contemporană română are nevoie de accesul la public și de accesul publicului la cărțile autorilor români contemporani
George APOSTOIU Marin IFRIM Dumitru ANGHEL a.g.secară	Recitindu-l pe Cioran Poezii <i>Poarta Turcească</i> de A.G. Secară-Halibey Un sinucigaș în serie sau un copil din insectarul lui Alice (alt nume al Evei)
Alexandru HALUPA Mihai VINTILĂ	CultURA Poezii Zilele noastre mărunte Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Ana Aslan din Brăila și-a inaugurat noul sediu
Cristina ZAHA	Obscurități Poezii
Constantin AVĂDANEI Paul STREPOL Virgil ANDRONESCU	NADIA URIAN LINUL - Satul poveștilor Schimbarea sau ne-schimbarea, după 30 de ani Ediția a XIII-a a Festivalului Internațional de Teatru Zile și Nopti de Teatru la Brăila
Virgil ANDRONESCU	Semnal Tradiție și cultură în satul meu - LECTURA ÎN SAT, un proiect cultural reușit!

Desenul de pe copertă aparține lui Hugo Mărăcineanu.

Redacția

Strada Principală nr.2, comuna Siliștea, județul Brăila
office@infoest.ro

Redactor șef : Mihai Vintilă

Secretar: Alexandrina Iordache

Rubrici: Dumitru Anghel (membru U.S.R.), Hugo Mărăcineanu (membru U.A.P.), Alexandru Halupa, Lucia Pătrașcu, A.G. Secară (membru U.S.R.), Virgil Andronescu, prof. Nicolae V. Sălchioara, Zeno Halupa.

Revista este publicată de Editura InfoEST

ISSN 2393 – 1248 | ISSN-L 2393 – 1248

Apare trimestrial.

13 octombrie 2019 – 12 ianuarie 2020

În perioada 2015-2017 dramaturgul **Ion Bălan** (1934-2017) a fost director onorific.

Alexandru HALUPA

Brăileanul

Voi ne-ați nimerit!

*Brăileanul iubește zece brăilence deodată dar aruncă
buzduganul în toate județele. Zeul lui este Terente. Brăileanul nu-ți
face cu ochiul, el îți arată șiful, brăileanul are postere cu Tanti Elvira
și trece Dunărea înot bând bere.*

*Brăileanul joacă table și-n mormânt, el te-mbrățișează ținându-și
mâinile în buzunarele tale. Este iscoditor, mândru, parvenit, locvace,
scandalagiu, fudul și peste fire de gelos.*

*Brăileanul îți sparge halba-n cap și-apoi cheamă salvarea, brăileanul
este poliglot: te salută în grecește, te înjură în țigănește, te-nșeală în
turcește, te-mbată în rusește dar de omorât tot ca-n Miorița te
omoară!*

*Brăileanul are iarba fiarelor, brăileanul nu este moldovean deși-l
curtează pe pi, brăileanul pipăie cu gândul tot ce-l înconjoară, când
glasul apei se sparge de asfințit brăileanul își plânge înecații...*

*Brăileanul este seducător, patetic, vindicativ și plin de talente
nedescoperite. Brăileanul este statornic, impunător, imprevizibil,
contaminat (vorba aceea, cine a băut apă din Dunăre...).*

*Brăileanul pescuiește și fără momeală (el este maharajahul peștilor)
de fapt, brăileanul pocnește din degete și din nervi și ordinea se
reinventează!*

AFERIM!

Valeriu Ion Găgiulescu s-a întâlnit cu membrii revistei *Litera 13* pentru a marca apariția volumului *Jurnalul unui student la F.F.*

Cu ocazia apariției volumului *Jurnalul unui student la F.F.* la editura InfoEST din Siliștea-Brăila, Valeriu Ion Găgiulescu a avut o întâlnire cu membrii revistei *Litera 13* într-un cadru non-formal. S-au purtat discuții în general literare. Au participat: Valeriu Ion Găgiulescu, Alexandru Halupa, Mihai Vintilă, Virgil Andronescu, Hugo Mărcineanu, Vasile Mandric, Nelu Ivan, Armanda Filipine și Adrian Raicu.

Jenică Chiriac primește un premiu la Festivalul Internațional *Vrancea Literară*

Volumul *Credința ne mântuiește* semnat de prof. Jenică Chiriac, apărut la editura InfoEST în anul 2018, a câștigat premiul al II-lea la secțiunea eseu a Festivalului Internațional *Vrancea Literară* 2019 din Focșani.

La același festival Valentina Balaban a primit premiul *Viorel Munteanu*.

Cadran Cultural din Bacău prezintă *Litera 13*

Revista *Cadran Cultural*, periodic al Ansamblului Folcloric Busuiocul din Bacău, în numărul 2(6), martie - aprilie 2019, prezintă în pagina 31 revista noastră. Mai exact este prezentat numărul 17 al *Literei 13*.

Cadranul Cultural a ajuns la redacția noastră datorită generozității domnului Cornel Galben.

Festivalul internațional *EUROPOESIA* 2019 Brăila - Tulcea

În perioada 23-30 septembrie 2019 a avut loc la Brăila și Tulcea Festivalul internațional *EUROPOESIA*. Evenimentul a fost organizat de Asociația Culturală *EUROPOESIA* împreună cu Uniunea Editorilor din Republica Moldova, Editura *Știința* din Chișinău și Editura Cronedit din Iași.

Cea de-a IV-a ediție a fost dedicată poeziei europene contemporane, cu accent pe poezia luxemburgheză și s-a desfășurat sub deviza *Poezia unește Europa*. Au fost invitați poeți din mai multe țări europene. Anul acesta au fost invitați din Luxemburg următorii scriitori: SERGE BASSO de MARCH, NICO HELMINGHER, TOM NISSE, JEAN PORTANTE, NATHALIE RONVAUX și LAMBERT SCHLECHTER.

Din alte țări au fost invitați următorii scriitori: EVGHENI BUNIMOVICI (Rusia), MARIA JOÃO CANTINHO (Portugalia), METIN CENGIZ (Turcia), NIELS HAV (Danemarca), DANTE MAFFIA (Italia), GABRIELLA MONTANARI (Italia), ANDRÁS PETŐCZ (Ungaria), EVGHENI STEPANOV (Rusia), IOSSIF VENTURA (Grecia) și MUESSER YENIAY (Turcia).

Din România au participat DANIEL CORBU, ADI CRISTI, NICHITA DANILOV, HORIA GÂRBEA, EMILIAN MARCU, NICOLAE GRIGORE MĂRĂȘANU, OLIMPIU NUȘFELEAN, RADU SERGIU RUBA, CHRISTIAN W. SCHENK, VICTOR SOCACIU, DANIELA-IRINA STADNICIUC, VAL TALPALARU, GEORGE VULTURESCU și HORIA ZILIERU

Invitat special a fost ABDOULAYE FODÉ NDIONE, președintele Uniunii Scriitorilor din Senegal. În cadrul festivalului au avut loc prezentări grafice susținute de Mihai Pânzaru – PIM și Marian AVRAMESCU.

Poezia s-a îmbinat armonios cu muzica prin recitalurile susținute de Stefan Geraksiev – DENVAR (Bulgaria), Walter Ghicolescu, Sorin Minghiat (flaut), Vanesa Radu, Victor Socaciu și Dan Vană.

Radu Banciu prezintă Litera 13 nr 19/2019

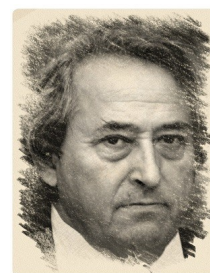
Radu Banciu a prezentat revista *Litera 13* în emisiunea *Lumea lui Banciu* din 29 august 2019. Mulțumim!

(M.V.)

Vasile Băncilă în regimul comunist

(Partea a-III-a)

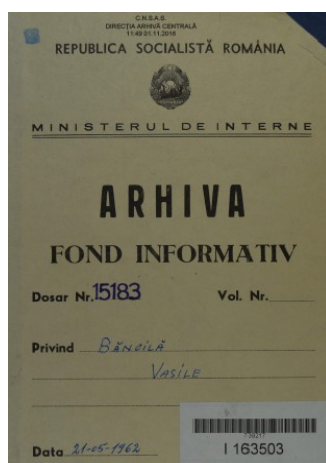

Valentin POPA

În nota informativă din 20 septembrie 1960, agentul *Argus* relatează despre stupoarea soților Băncilă la vederea lui, în condițiile în care l-au avertizat să nu mai vină pe la ei, fiindcă sunt urmăriți. Discuția a avut loc în bucătărie, deoarece în camera obișnuită era Ioan, care cânta. Băncilă îi mai cere câteva detalii legate de cele întâmplate la Pitești, pentru că toate acele orori trebuie să rămână în memorie. A comunicat sursei să se păzească de un fost elev de la liceul *Mihai Viteazul*, Drăgulănescu, deoarece pare a fi periculos. I-a recomandat apoi să citească *Destinul omenirii* cartea lui P.P.Negulescu, dar cu prudență, fiind interzisă. *Îl apreciază pe Negulescu, fiindcă, invitat fiind de actualul regim să-și reediteze opera mai sus citată, cu excepția capitolului Bolșevismul, acesta a refuzat să-și ciuntească opera.* (C.N.S.A.S, Arhiva Fond Informativ, Dosar I 163503 , fila 10.)

Discutând pe teme politice, Băncilă își exprimă convingerea că în cel mult un an va izbucni războiul, desigur considerând războiul ca singura soluție de a fi distrus comunismul. Au mai discutat apoi despre relația dintre comunism și masonerie, comunismul fiind copilul masoneriei, dar care, acum la maturitate și-a dezvoltat propria personalitate ce intră în conflict cu masoneria. La despărțire, Băncilă i-a transmis sursei să nu mai vină pe acolo, pentru că vecinii *sunt oamenii securității*. Într-o notă datată 3.07.1961, aproape un an mai târziu deci, agentul *Argus* informează organele de securitate despre o discuție avută cu filozoful în tramvai.

Printre altele, acesta l-a informat pe agent asupra faptului că a murit Blaga și că n-a apărut în presa românească decât o scurtă notă într-un ziar. Mai bine n-ar fi fost. Apoi îl întreabă pe agent dacă l-a cunoscut pe un fost elev de la Liceul *Mihai Viteazul*, Grigorescu, acum emigrat în Franța. *Băncilă nu mai era așa timorat și chiar i-a spus sursei că fiul lui și fiica lui sunt la el în casă*, notează agentul (Ibid., fila 1).

În intervalul 1963-1968, semnează note informative referitoare la Vasile Băncilă mai mulți informatori, printre care și femei, precum Borcea Elena și Manole Despina. Informațiile furnizate se referă la comportamentul în cartier al lui Băncilă, precum și la starea lui de sănătate, ce nu-i permitea să iasă din casă mai mult de o jumătate de oră.

Un informator la fel de competent ca *Argus* s-a dovedit a fi cel cu pseudonimul *Radu Tudor*. Într-o notă din 5 aprilie 1967, acest agent cu origini brăilene informează mai întâi despre Ioan Băncilă, care, aflăm din notă, era căsătorit, având și un copil și așteptându-l pe al doilea. Absolvent al Facultății de Drept, avea în plan să obțină echivalarea studiilor, pentru a beneficia și de diplomă de economist. Ar fi putut astfel accede la un loc de muncă mai bine plătit. Familia lui devenind mai numeroasă, intenționa să achiziționeze un apartament cu trei camere. Avansase deja suma inițială. Întrebat fiind de sursă dacă are vreo speranță în revenirea la situația de dinainte de comunism, Ion Băncilă se dovedește sceptic. În camera unde a avut loc discuția, sursa l-a întâlnit și pe Vasile Băncilă. Acesta le explică celor doi de ce bunicii sunt atât de încântați de interacțiunea lor cu nepoții. E vorba aici de *instinctul de posteritate*, care este mai accentuat la bătrâni. *Dar acest instinct de posteritate individual, pe care omul îl manifestă în cadrul familiei sale, devine o forță deosebită în cadrul unei națiuni; o națiune lipsită de acest instinct al posterității este supusă pieirii. Dar, a continuat Vasile Băncilă, niciunul dintre instinctele care tind să se perpetueze de la o generație la alta nu reprezintă totuși o valoare în sine dacă nu este bazat pe religiozitate, singura realitate cu adevărat eternă în această lume. A dat exemplul de religiozitate pe NICHIFOR CRAINIC, despre care a menționat că pe nedrept îl acuză legionarii că și-a trădat crezul când a renegat trecutul politic în câteva articole publicate în presă.* (Ibid. Fila 81).

Religiozitatea lui Crainic este superioară celei proprii lui Blaga, a continuat filozoful. Dar nicio doctrină nu poate fi veșnică dacă nu are la bază credința religioasă. De aceea nici comunismul nu va dăinui. Dar nu poate rezista în istorie și pentru faptul că prin comunism se promovează *dogma omului comun, de rând, a omului fără orizont și perspectivă, fără elevație. Un popor trebuie condus de cei mai aleși reprezentanți ai lui, în sens spiritual, de elita lui, care poate să indice calea înălțării lui, a spiritualizării lui. Nevoia de spiritualizare a fost resimțită și de conducerea actuală a țării noastre, care a trebuit să readucă în circulația spirituală a nației valorile spirituale pe care le renegase inițial.* (Ibid., aceeași filă)

După acest excurs filozofic, destul de bine consemnat de *Radu Tudor*, Vasile Băncilă i s-a adresat acestuia spunându-i că tare mult ar dori să-i revadă, înainte de a muri, pe vechii lui prieteni din Brăila: preotul Constantin Nicolae și profesorul Jean Ionescu. L-a rugat pe musafir, ca brăilean ce este, să comunice celor doi această dorință.

La sfârșitul acestei note, ofițerul care răspundea de caz a notat:

Băncilă Ion, fost șef grup F.D.C. (Frățiile de Cruce, n.n. V.P.) Brăila, fost condamnat contrarevoluționar, a fost agent al organelor noastre până în 1965, când a fost exclus din rețea pentru refuz de a mai colabora. (Ibid., fila 82). Este în evidența Biroului V, Maior Ghiță.

Nota ofițerului se dovedește cutremurătoare. Aflăm din ea că Ioan Băncilă a fost forțat să colaboreze cu securitatea, probabil la eliberarea din închisoare, așa cum s-a întâmplat cu toți deținuții politici. A fost probabil forțat să depună ofițerului și note informative despre propriul său tată, ceea ce implică suferințe morale dintre cele mai greu de îndurat. Dar, după ce și-a rezolvat problemele profesionale și de studii (echivalări pentru licență în economie), pentru a obține un post mai bine plătit, fiul filozofului a avut puterea să se desprindă de structurile informative ale securității.

Nota ofițerului de la care aflăm acest detaliu continuă cu următoarele informații: *Băncilă Vasile, legionar, este în evidența Biroului V, Maior Ghiță. Constantin Nicolae, preot și Ionescu Jean, profesor, ambii din Brăila, sunt tatăl și nașul agentului.* Acestuia i s-a tras sarcina de a continua să-i viziteze la domiciliu, *lucru normal, având în vedere relațiile ce există între ei, toți fiind legionari din Brăila și de a intermedia o întâlnire cu preotul și profesorul menționați mai sus.*

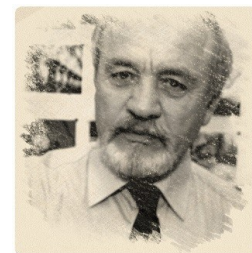
În 1967 (29 mai), același agent *Radu Tudor*, relatează o întâlnire ce a avut loc acasă la Vasile Băncilă, la care au participat membrii familiei, dar și musafiri din Brăila: preotul Constantin Nicolae din Brăila și învățătorul pensionar, Constantin Gheorghe, din București și, bineînțeles, fiul preotului, deci tot un Constantin, agentul cu nume de cod *Radu Tudor*. La această vizită au participat din partea familiei Băncilă, pe lângă filozof și fiul său, Ioan, și soția, Felicia și fiica lor, Ileana. După amabilitățile de introducere, Vasile Băncilă l-a întrebat pe preot ce mai face prietenul Jean Ionescu din Brăila, dacă acesta se mai simte sau nu terorizat de filajul securității. Nici acum nu are curajul să-l viziteze acasă când are un drum prin București? Preotul i-a răspuns că profesorului Ionescu i-a dispărut această teamă: nu se mai simte în permanență supravegheat și urmărit de securitate. Vasile Băncilă a răspuns că este foarte bine că profesorul brăilean nu mai este terorizat de sentimentul că este urmărit, deși el, personal, *nu crede că supravegherea polițistă a încetat să mai fie; dacă ar fi așa ar însemna ca să fie dați afară din cadrele M.A.I. mii de agenți - în uniformă sau nu - ceea ce nu știe sau nu a auzit că s-ar fi întâmplat.* (Ibid. fila 77). Ioan Băncilă, fiul filozofului, a făcut observația că guvernării au început să utilizeze unele mijloace contrare principiilor comuniste, cum ar fi *exagerarea sentimentului naționalist.* (Idem).

Deși aflată la început, unda naționalismului comunist lansată de noul conducător al țării și al Partidului Comunist, Nicolae Ceaușescu, începea să prindă contur, iar Ioan Băncilă sesizase schimbarea. Vasile Băncilă și-a exprimat părerea că acest naționalism comunist derivă din rațiuni politice, din principiul vechi, conform căruia în politică nu trebuie să existe niciun scrupul. Apoi au discutat despre Arghezi, punându-se (de către agentul *Radu Tudor*) întrebarea dacă e adevărat că ar fi cel mai important poet român din acele timpuri, la care Băncilă a confirmat că așa este. Faptul că a acceptat să colaboreze cu regimul comunist (la început, prin traduceri) nu-i scade cu nimic din valoare. Filozoful mai relatează un detaliu privitor la pretenția celor de la revista *Contemporanul*, adresată lui Arghezi, de a accepta să scrie Dumnezeu cu *d* și nu cu *D*, la care poetul ar fi replicat că mai bine își retrace poemul de la revistă decât să accepta așa ceva.

În completarea notei, ofițerul care răspundea de informatorul *Radu Tudor* a precizat că cei doi musafiri erau rude cu sursa. *Vizita făcută de agent și rudele sale familiei Băncilă s-a realizat în urma indicațiilor date cu ocazia ultimului instructaj. Agentul va continua și în viitor să viziteze familia Băncilă, ocazii în care va stabili manifestările pe care le au, preocupări, concepții și legături.* (Ibid., fila 79).

(va urma)

O imagine din al II-lea Război Mondial

Nelu IVAN

Primele faze ale celui de al II-lea Razboi Mondial au avut loc în anul 1937 când Imperiul Japonez a vrut să domine Asia și Pacificul. Războiul s-a amplificat în anul 1939 și până în 1945 s-a derulat sângeros pentru a fi terminat cu cele două bombe atomice la Hiroshima și Nagasaki.

Chiar dacă evenimentele la care m-am referit au început separat într-un final au fost asociate global. Acest război a fost considerat cel mai mare și mai ucigător război din istoria omenirii.

În el au murit între 60 și 80 de milioane de oameni în mod direct sau indirect. Urmările sale și schimbările geopolitice, economice și culturale au fost fără o echitate.

Prin anii 1982-83 eram la Timișoara la asociația filatelică și un domn mai în vârstă mi-a oferit acest plic filatelic relatându-mi povestea lui. A insistat iar eu am promis că, dacă mai târziu, când va fi posibil, să public acest plic.

Din câte mi-a povestit dumnealui, Hitler ar fi fost colecționar de mărci poștale. Ar fi avut albume de timbre și uneori petrecea ore studiindu-le. Sincer vă apun că am promis dar, ideea mea era doar să pun mâna pe el, să-l am în colecția mea. Nu-mi trecea prin minte că situația politică se va schimba în România și eu să-i scriu istoria. Au trecut peste 35 de ani și nu am găsit adresa și numele acelei persoane. Regret și azi că am perdut-o.

În anul 1941 Adolf Hitler este invitat la Viena de ofițerii de elită ai Austriei, pregătind pentru invitat o primire gandoasă pe care nici Hitler nu mai văzuse.

Sărbătoarea a avut loc la unul din castele a cărei imagine apare pe cele două timbre de pe plicul filatelic, unde Hitler s-a prezentat cu stafful lui. Pe lângă rafinamentul organizării, Hitler a fost omagiat cu acest plic filatelic unde arată că geniul malefic nu are limită și în creația sa.

Tirajul plicului a fost mic, în jur de 100 de bucăți. Explicația acestui tiraj mic o constituie faptul că doar elita a trebuit să aibe acces la el. I s-au oferit lui Hitler câteva exemplare cu explicațiile de rigoare iar restul au fost oferite ofițerilor.

Privind plicul din imagine, ne dăm seama că este îndoit la mijloc. Din această observație tragem concluzia că cel care l-a primit nu era colecționar și nu avea respect pentru o creație filatelică. Dacă ar fi fost colecționar ar fi căutat să îl păstreze în starea perfectă în care l-a primit.

În stânga sus este un timbru cu Mussolini și Hitler, timbru unicat, emis în 30 ianuarie 1941 iar în dreapta sus un timbru unicat cu imaginea lui Hitler, emis în 17 aprilie 1941.

Jos sunt două timbre care sunt emise ca serie în 25 iulie 1940 cu imaginile a două castele. În unul din ele având loc evenimentul.

Doresc să atrag atenția asupra ștampilei. Sus puțin dreapta scrie WIENA iar în partea stângă scrie GEBURTSTAG DES FUHRERS (Ziua de naștere a liderului) și are data de naștere a lui Hitler 20-04-1941. În centru este zvästică, despre care se spune că pentru S.S.-isti era mai sfântă ca arborele lor genealogic. Pe zvästică este sabia lui Hitler, considerată a întrupa toate virtuțile lui Hitler: Superioritatea, Puterea, Frica, Groaza și Supunerea. Sabia este înconjurată cu lauri! Aici este una din curiozități. Cei în cunoștință de cauză au privit cu stupefație și indignare folosirea laurilor. Un geniu malefic considera că pentru atrocitățile lui merita lauri!

Laurii au fost considerați în antichitate ca fiind simbolul bogăției și drept o supremă recunoaștere pentru cei victorioși în Olimpiade. Doar celor care câștigau la Olimpiadă li se punea o coroană de lauri și astfel se consfințea reușita lor. Istoria Olimpiadelor îi consemnează și astăzi.

Despre acest plic, ștampilă și simbolurile folosite se poate scrie un roman dar scopul meu a fost doar să le semnalez și să explic o parte din istoria lor.

Literatura contemporană română are nevoie de accesul la public și de accesul publicului la cărțile autorilor români contemporani

Silviu RADU

1. Ați scris o trilogie Codex Aureus. Care sunt reacțiile cititorilor?

Pentru mine cea mai grea parte a fost scrierea narativă. Cititorul este interesant în ceea ce ai tu de spus și crede în poveste, deci, ca să construiești romanul trebuie să începi cu o idee. Trebuie să construiești narațiunea într-un mod mulțumitor - este, într-un fel, cea mai dificilă parte, pentru că, în mod repetat, trebuie să faci alegeri de fraze care au implicații majore mai târziu. Dacă scrii o propoziție și nu-ți place, știi că poți reveni la ea și s-o îmbunătățești, dar povestea trebuie să aibă o logică așa că trebuie să anticipezi cum va influența acțiunea cărții o anumită frază spusă la capitolul 3 de exemplu. Îți tot pui întrebări despre cum ar trebui să se dezvolte și cum va afecta povestea mai târziu pe parcursul ei. Îl atragi pe cititor într-un fel de joc, îi pui câteva capcane și ascunzi dezvoltarea poveștii tale. Dacă intriga este corectă, dacă are o logică, detaliile emoționale și limba pentru a le descrie vor apărea în mod natural. Trebuie să găsești o intrigă bună.

Până acum am avut onoarea și bucuria să mă întâlnesc cu mulți cititori în turneele organizate pentru promovare cărților scrise de mine. Turnee organizate în multe orașe din țară și din străinătate. Reacțiile cititorilor au fost pozitive. Oamenii mă privesc cu interes atunci când le vorbesc despre cărțile scrise de mine întrebând diverse lucruri. Toate întrebările adresate de către cititorii mei le consider serioase, dar recunosc ca una din ele a fost extraordinar de savuroasă. La unul dintre evenimentele de promovare, un cititor a întrebat :

- Dom'le cât este adevăr și cât este ficțiune din ce ai scris dumneata aici?

Iar eu i-am răspuns:

- Oricare cititor al acestei cărți poate să privească acțiunea romanelor mele așa cum și-o imaginează mintea lui.

- Mi-am dorit mult libertatea. Libertatea – această extraordinară zvâcnire a spiritului! Chiar dacă libertatea e suferință. Și am avut șansa suferințelor. Dar am avut și beneficiul luptei. Am preferat statutul luptătorului, în locul castravetelui de seră.

2. Cred că în acest moment sunteți cel mai vândut scriitor brăilean. E adevărat?

Nu știu dacă sunt cel mai bine vândut pentru că nu am o statistică de vânzări a scriitorilor din Brăila, dar cu siguranța pot spune că sunt unul dintre scriitorii căruia oamenii îi cer cărțile atunci când se întâlnesc cu mine. Chiar și pe stradă și eu le ofer gratis. Așa asta cu cel mai bine vândut nu cred că este viabilă. Este în schimb foarte posibil să fiu printre cei mai citați. Aici sunt totuși nevoit să adaug fraza *dintre scriitorii contemporani* pentru că nu vreau să pătez memoria unor mari scriitori brăileni precum Fănuș Neagu, Panait Istrati, Mihail Sebastian.

3. Prezența la târguri ajută un scriitor?

Prezența la târguri ajută nu doar un scriitor celebru deja sau un scriitor străin. La târgurile din România de astăzi scriitorii noi nu au nicio șansă. Editurile mari fac regula. Dacă nu ești publicat de acele edituri practic tu, ca scriitor nou, ești condamnat să rămâi un veșnic necunoscut. Așa că ai o singură soluție. Să-ți construiești singur propriile mecanisme pe publicare, promovare, prezentare și vânzare.

4. Cum vedeți literatura română de azi?

Se citește în România. E adevărat, din pricina multor factori se citește extraordinar de puțin, raportat la cât de mult se citește în Occident. Spre exemplu, nu se citește în întreaga Românie cât se citește la Londra.

Eu fac parte dintr-o generație care și-a trăit copilăria și adolescența în ultimele două decenii ale comunismului în România. În 1990 aveam 18 de ani. Apoi mi-a fost dat să trăiesc primele două decenii ale criptocomunismului. Nu a fost ușor.

Mulți oameni de atunci și-au păstrat funcțiile de decizie, s-au văzut încurajați de această cacealma istorică pe care o traversăm, indiscutabil, cu efecte dăunătoare. Un sistem păstrat care a devenit un cameleon. Problemele sociale greu de rezolvat îi oferă un cadru perfect de manifestare, dar manifestarea aceasta este una toxică. Pentru că dincolo de demagogie și de elucubrație mai are trei *calități*: aroganța, mimetismul sau maimuțarea și moftul. De aici și penibilitatea cu rang de savantlîc care îl propulsează acest cameleon ca pe un mare consumator al banilor publici, ca beneficiar exclusiv al unui *socialism cu față umană*. Generația mea în aceste lucruri și-a găsit obstacolele. Omul e ca pomul, spune o vorbă veche, se cunoaște după roade. Uneori se evidențiază mai bine când reușește să învingă obstacolele: cu cât sunt mai mari, cu atât i se vede mai bine caracterul.

Fac parte din publicul cititor. Literatura contemporană română are nevoie de accesul la public și de accesul publicului la cărțile autorilor români contemporani. Acest dublu acces, în zilele noastre, este restricționat, încă, de factori de control al unor distribuitori de carte. Singurul care poate stabili valoarea unui scriitor este cititorul, lector simplu sau critic literar. Și cititorului nu trebuie să i se îngrădească accesul la carte, nimeni nu are dreptul să îi *selecteze* lecturile. Au apărut însă librăriile online, pe internet, titlurile se pot solicita prin comandă electronică. Din fericire, lucrurile evoluează și au loc transformări istorice.

Cei tineri s-au adaptat repede la aceste transformări. De aceea, celor tineri și autentici nu le recomand nimic, fiindcă știu să își aleagă singuri. Altfel nu sunt nici tineri și nici autentici.

5. Dar literatura brăileană?

Cu multă admirație spun că la Brăila sunt câțiva scriitori remarcabili pe care-i prețuiesc și în fața cărora am să mă înclin mereu cu respect. Nu dau nume dar vă pot spune că sunt niște profesioniști în tainele scrisului, iar eu am avut bucuria și privilegiul să primesc sprijin de la ei. Pentru toate acestea le mulțumesc. Din păcate acești oameni valoroși sunt foarte puțini în comparație cu acele persoane adunate în pseudo-grupuri literare și care tot încearcă cu tupeu și obrăznicie să ocupe spațiul cultural al Brăilei dezechilibrând proiectele literare din Brăila. Bine că există totuși, revista dumneavoastră care reușește să păstreze un echilibru în literatura brăileană.

6. Proiecte pentru viitor?

Anul viitor voi începe filmările la ecranizarea trilogiei Codex Aureus. Apoi, în luna septembrie, voi lansa un nou roman.

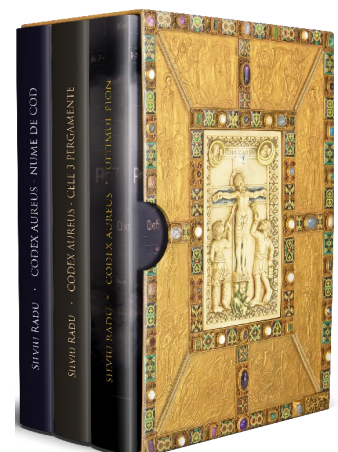
7. Un mesaj pentru cititorii revistei noastre?

Cititorii revistei dumneavoastră trebuie să știe că de foarte mulți ani se încearcă ca România să fie împărțită. Fiecare generație de după 1990 a văzut sau a simțit asta. În ciuda acestui fapt, generația mea a reușit totuși să scrie România cu *R* mare. A reușit asta pentru că a avut șansa să mai miroasă pământul reavăn, să simtă fânul proaspăt cosit, să vadă curgând sudoarea muncii fizice, sub soarele dogoritor ori sub vânt și viscol.

În plus de asta noi am mai avut o șansă, anume aceea de a avea parte de lecturi solide de la dascăli de excepție, dăruți școlii și națiunii. Azi toate acestea s-au pierdut. Zestrea acestui neam zace în cărți pe care nu le mai citește nimeni. Dacă nu luăm măsuri, riscăm să devenim toți o grămadă cu mințile odihnite și goale, instrumente bune de manipulat de către forțe malefice, care stăpânesc comunicarea și care au puterea să ne îndrepte pe calea dorită de ele. Chiar dacă gestul meu de a scrie cărți despre acest fapt este unul mic, fac asta totuși sperând că aceste povești vor ajuta generațiile viitoare să știe și peste timp că noi existăm aici de peste 2000 de ani. Din păcate, întâlnim foarte des un sentiment de respingere față de țară, mai ales atunci când vorbim de civilizație. Este justificat acest sentiment? Sentimentul acesta este rezultatul aceluiași manipulari. Legarea solidă de țară, sentimentul apartenenței la familie, la comunitate, la națiune și la credința oamenilor țării este primejdios pentru globaliști, pentru că îi face pe oameni profunzi, critici, circumspecți, fideli. Românii sunt un popor deschis și primitiv și s-au lăsat ușor antrenați în acest proces dirijat, de *deschidere* fără limite. Poporul român este pătruns de un sentiment de dreptate și de loialitate față de toate popoarele acestei lumi. El respectă drepturile și religia fiecăruia, dar și același popor român are dreptul de a cere să-i fie lăsate valorile așa cum i-au fost lăsate moștenire...

interviu realizat de
Mihai VINTILĂ

trilogia
Codex Aureus

Recitindu-l pe Cioran

George APOSTOIU

Cred că o bună introducere în opera lui Cioran o pot oferi *Pe culmile disperării* (București, 1934) și *Histoire et utopie* (Gallimard, Paris, 1960). Prima aş recomanda-o pentru o firească întâlnire cu gândirea răsturnată a filosofului; a doua, pentru ideea privind raportul dintre om și politică. În această a doua carte găsim o scrisoare a filosofului trimisă de la Paris, în 1957, lui Constaantin Noica și răspunsul acestuia aflat în România. Ambii se considerau, din rațiuni oarecum identice, captivi, unul torturat de viața diurnă, celălalt de viața politică. Cioran continua să trăiască în Franța tulburarea care îl făcuse să scrie în *România Pe culmile disperării*, (*Schimbarea la față a României* – 1936 pune pe piste greșite până și pe exegeți), iar Noica se afla cu domiciliul forțat la Câmpulung (după un an va fi încarcerat la Jilava pentru șase ani!). Astfel de condiții motivează oricând angoasa, disperarea, revolta. Proiecția literară a acestora sau interpretarea lor filozofică au condus la formule originale în cazul ambilor. Rămâne de văzut *nivelul* subiectivismului introdus în formula scrisului. Cel care ne sugerează să reflectăm la sinceritatea acestor proiecții este Cioran. *Devii sincer - eventual la bătrânețe - crede filosoful, dacă ajungi un om sfârșit*. Când îi scrie astfel lui Noica, românul de la Paris nu ajunsese la acest prag, mai *păstra ceva fanaticism, resturi de tinerețe*, ceea ce îl făcea să prefere excesele tiraniei, nu pe cele ale libertății. De aici, o surprinzătoare îngăduință pentru dictatură. *O lume fără tirani ar fi la fel de plicticoasă ca o grădină zoologică fără hiene*. Din țară, Noica vedea în Franța limanul democrației și al libertății. În scrisoarea lui, acesta se interesează (invidios) de lumea libertăților în care a ales prietenul lui să trăiască. De la Paris, pentru Cioran, acest liman este unul al acceptării dezastrului și al resemnării. Atenție, viziunea hiperbolizantă nu trebuie desprinsă de arsenalul stilistic al lui Noica! Scrisul altfel, ca și paradoxul, intră în formula sistemului filosofic cioranian; în această privință, filosoful va rămâne constant cu el însuși; în planul ideologic nu are fermitate, *ideologia* lui este una mișcătoare sau, mai corect, este asimilată cu o doctrină a idealurilor ratate.

De altfel, el socotea că o ideologie nu este nici bună, nici rea, că poate fi adaptată în funcție de moment. O astfel de abordare l-a împiedicat să vadă nocivitatea implicării ideologiei în politicile totalitare.

Cioran: *Mai norocos decât mine, te-ai resemnat cu țărâna noastră natală; aveai, în plus, puterea de-a suporta orice regim, inclusiv pe cele mai intolerante. Nu că ți-ar lipsi nostalgia fanteziei și a dezordinei, dar nu cunosc vreun spirit mai refractar la superstițiile democrației. A fost o vreme, e drept, când le detestam la fel de mult ca tine, dacă nu chiar mai mult: eram tânăr și nu puteam admite alte adevăruri decât ale mele, nici recunoaște adversarului dreptul să le aibă pe ale lui, să profite de ele, să le impună. (Istorie și utopie, Ed. Humanitas, 1992).*

Noica: *Atunci, problema omului european ar fi - ți-o mai spuneam - să împace pe Pascal cu Aristotel sau pe Pascal cu el însuși. O aceeași lume care, ca Pascal, face mașini de calculat și creiere mecanice suferă o dată cu el de neodihna inimii. Sfâșierea voastră, decadența voastră, neputința voastră? Dar dincolo de formele ei vulgare, pe care Europa ni le pune sub ochi cu atâta complezență, sfâșierea aceasta este unul din termenii dezbaterii omului de astăzi. Căci nici o reușită întru geometrie nu-l absolvă pe om de răspunderile față de spiritul său de finețe. Numai că, pe de altă parte, nici nu poate fi judecat totul din perspectiva spiritului de finețe, doar. Tu ai optat de mult, o știm bine, pentru spiritul de finețe. Aproape nimic din ce e spirit de geometrie în lume nu ți-a vorbit și nu te-a sedus. N-ai vroit să vezi niciodată șansele spiritului de geometrie de a se rafina până la a da socoteală de rostul subtil al lumii și omului, n-ai sperat niciodată nimic de la logică și logos pur. Iar acum, preferi să te surpi cu spiritul de finețe decât să consimți barbariei logice. Nu, n-ai fost niciodată un barbar! - în cele mai sălbatice dezlănțuiri ale inimii tale, ai fost un rafinat. (Histoire et utopie).*

Tradus, rămânând la tema imediată a dialogului - libertatea în Europa -, a-l împăca pe Pascal cu Aristotel, sau pe Pascal cu el însuși înseamnă să alegi - nu politic - între o Europă a spiritului de finețe și una a spiritului de geometrie. Cel care știa cu adevărat ce este o dictatură nu este Cioran, ci Noica.

Cioran recurge, ca de obicei, la terapia de șoc pentru soluționarea antagonismului libertate-democrație: o societate, crede el, nu evoluează și nu se afirmă decât dacă i se propun ori i se impun idealuri cu mult peste puterile ei de a le realiza. Filosoful nu era dispus să depășească forța de atracție a regimurilor totalitare în care vedea posibilele mântuirii (*Mecanismul utopiei*). Rămâne în afara acestui raționament logica inimii. În Odissea ranchiunei, pentru a indica diferența între firesc și firescul aparent (*bolnavii potențiali/bolnavii propriu-zisi*, categorii apropiate doar în aparență, altfel ireconciliabile), Cioran recurge la șocul silogismului: o prăpastie desparte durerea posibilă de durerea reală. Suntem în fața unui joc de cuvinte?

Nu neapărat, numai că noi nu vedem lucrurile așa cum le percepe filosoful. Cochetăria cu extremismul are costul ei, plata se face prin recursul la șoc: pentru a se detașa de altele, o națiune, pentru a-și dobândi un chip ale ei, o națiune are nevoie de o idee nesăbuită ca să o

călăuzească și să-i fixeze scopuri ce-i depășesc capacitățile reale; aceasta este forța care îi va permite să umilească sau să zdrobească o altă națiune. Dacă nu subscriem acestei subtilități a raționamentului - și, este posibil, desigur -, ne rămâne încântarea definirii firescului antitetice. În prefața (nesemnată) la ediția în franceză *Sur les cimes du désespoir* (Herne, 1990), Cioran mărturisește că jargonul filosofic l-a făcut să disprețuiască pe oricine care folosea limbajul normal.

Iată un punct de plecare pentru vanitatea pusă de el în lupta cu sensurile cuvintelor, ceea ce l-a recompensat cu faima de mare stilist al limbii franceze. Cât privește mobilul pesimismului lui, posibil sau real, acesta poate fi pus tot pe seama unei excentricități impusă de firea lui. Cândva a spus: *Un om care practică toată viața lui luciditatea devine un clasic al disperării*. În ce-l privește, perfect comprehensibil! Cu o astfel de sensibilitate, cine altul, mai bine decât el, ar fi putut semna cea mai frumoasă pagină din istoria existențialismului românesc!

(din vol. în curs de apariție *Și tot astfel...Lecturi selective*)

Eminescu Timpului

Am așteptat de la viață lucruri neîntâmplare. Bucuriile și fericirea Au venit mai mereu cu întârzieri din motive naturale, ba a fost viscol în Sufletul meu, ba îngerul nu a putut ateriza din cauza ceții, ba cerul a Intrat brusc în carantină, cu soare, cu tot. Toate au venit ca și cum ar fi Fost aduse. Inclusiv de mine. Răspund pentru tot. Chiar și pentru că Uneori sufletul meu s-a aruncat pe plajă, ca un delfin sinucigaș, ratând Înoturi printre stelele de sub pielea oceanelor. Am așteptat de la viață Și întâmplări rele, chemate de mine, trimise de alții etc. Azi nu mai Aștept decât să mai vină măcar o singură dată ziua de ieri, doar ca să O pun lângă cea de azi și chiar lângă cea de mâine. Doar de dorul timpului, De amorul Eternității, nu se știe niciodată ce-o fi dincolo de următoarea secundă.

Excesul de Cer

Excesul de Cer. Eu nu sunt Iuri Gagarin. Nici Laica. Zbor așa de jos Încât am impresia că merg cu metroul prin ceruri pline cu Semne de circulație, fiecare interzicând câte ceva, chiar și Zborul manual, pe jos, cu rotula entorsată. Nu e deloc bine să Vrei să fii înger, să zbori, să faci precum maimuța, când, cu o Biată cireasă în mână face aluzii la Darwin. Totul se vede de Dedesubt, indiferent în ce stratosfere ți-ai tăinui borhotul, Totul e la vedere, e ca și cum totul a mai fost. Ce trăiesc eu, Nu cumva niște secunde în care a mai locuit cineva înainte? Îmi cer scuze, stau în picioare. Vreau să spun că nu pot să mor Decât drept, la rândul meu, când o să văd cum îngerii dau de Mâncare maimuțelor, așa, ca o simplă lecție de molecule. Mi-a ajuns patria cât corpul. Sunt hămesit de spațiu. Ca și cum N-aș mai avea loc în locul de veci. Nici măcar în picioare...

Marin IFRIM

Poarta Turcească de A.G. Secară-Halibey

Dumitru ANGHEL

Volumul de versuri, *Poarta turcească*, Editura Detectiv Literar, București, 2017, 112 pagini, semnat de scriitorul A.G. Secară-Halibey, cu un subtitlu lămuritor, *O introducere lirică la Mistica Poveștii*, este... *povestea* sentimentală a unui monument de arhitectură istorică, *Poarta de han turcesc*, din zona Dunării de Jos, cu valoare de patrimoniu arheologic de secol XVIII, care a căpătat, în demersul artistic al poetului gălățean, valoarea unui *firman domnesc* de legiferare a unei emblematice poezii de secol XXI.

Procesul de creație literară s-a coagulat pe canavaua unui parcurs de peste cinci secole de conflicte violente și, nu rareori, umilitoare, din care s-a născut, ca un pact de echilibru, o pace frumoasă și benefică de act cultural compensatoriu.

Domnul A.G. Secară-Halibey a semnat tratatul de pace eternă între două entități istorice, belicoasă, una; cuminte și nedreptățită, alta, după legile agresive ale Istoriei, prin actul de cultură al celei mai elegante și îngăduitoare forme de comunicare: Poezia, specie a genului liric cult, în care sunt exprimate idei și sentimente de iubire și înțelegere între oameni. *Poarta turcească* a unui han medieval gălățean, de sorginte turco-greco-albaneză de pe malurile Dunării dinspre vărsare, prin Delta, în Marea Neagră, a fost decretul liric al unei conștiințe artistice, care a înlocuit firmanul autoritar cu gânduri, idei și sentimente de pace și echilibru, pentru că domnul A.G. Secară-Halibey este poetul modern, român, care s-a alăturat *corului* conciliant al Păcii Mondiale din poezia poeților turci Sarî Saltuk Baba și Yunus Emre.

Din această perspectivă și din alte câteva, cartea *Poarta turcească* este ușor atipică pentru literatura cu variațiuni și tonuri în contrapunct ideatic procesată de scriitorul A.G. Secară-Halibey, care și-a asumat un risc imprevizibil, diminuat prin originalitatea liricii sale, din care au răsărit perle de idei și sentimente de-o perenitate meritorie. De altfel, imprevizibil este domnul A.G. Secară-Halibey și în calitate de istoric și critic literar, când exegezele sale au efecte de... bumerang, care ocolesc ținta cu puțin înainte de impact, deoarece intenția sa nu este să acuze imperfecțiunile de creator, ci să inducă o direcționare spre calitatea de excepție a autorului, poet sau prozator, într-o manieră... ușor *suspectă!*, dar salvată de un altruism de analist orgolios. Așa voi proceda și eu în analiza volumului de-o valoare evidentă, *Poarta turcească*, în condițiile în care poetul și-a asumat riscul unor rezerve de accept

datorat sindromului de împotrivire antiotomană, fără să ia în calcul consecințele pe termen lung ale unui astfel de demers social-uman și a păstrat în palmaresul său sentimental doar calitățile umane și artistice rezultate din selecții de areal uman calitativ, cu imagini sobre într-o mișcare gravă și ritualică de Istorie dar și cu viziuni sonore, muzicale, luminoase, feerice și vivante în acorduri spectaculoase ale operei *Răpirea din serai*, de W.A. Mozart. Există în această carte de poezie o tendință de a privi umanitatea prin viciile ei majore în plan istoric și generalizator, dar rămâne dominantă o anume vibrație lirică, spontană și profund sentimentală, cu prelungi ecouri în suflet, sugerată de un fapt biografic relevant pentru cognomenul de coloratură turcă, Halibey, împrumutat de la... *strămoșii mei necunoscuți*, în special ai străbunicii *Ruxandra Halibey*, după afirmațiile lămuritoare ale scriitorului A.G. Secară.

Volumul este structurat pe 4(5) capitole, savant elaborate, I *Poarta turcească*, II *Sabia de smochin*, III *Urcând la Koyun Baba*, IV *Întâlniri cu Yunus Emre*, V *The Gazels of the fig tree sword*, variantă în limba engleză a prof. univ. Petru Iamandi.

Capitolul I, *Poarta turcească*, așadar, în distribuția editorială a cărții domnului A.G. Secară-Halibey, are un impact bine direcționat spre alte orizonturi istorice și lirice, iar trimiterea insinuantă spre Bosfor și Dardanele este sugerată doar de un simbol local de arhitectură, pregnant națională și dunăreană, ca o nevoie artistică de a nu da curs interpretărilor defavorabile. Cartea se deschide generos pe o singură linie melodic-artistică, în care nu încap nici secole de umilințe și nici consecințe de vreun fel în planul emoției umane, sinceră și scutită de motivații istorice, ci doar o stare sufletească caldă, susținută de talent: *Cuvânt frumos, cheie din praf de stele, / te scrie pe-acest stâlp de suflet, / întoarce-te în acest ochi de lume, / te deschide, primește toată înălțarea, / toată căderea.. (Bătaie în poartă, p. 9)*, un mini-poem, ca un jurământ de credință.

Poetul anulează orice posibilă confuzie de titlu-șoc: *o poartă gălățeană, / româno-turcească prin destin / de cărămizi, de stele*, prin care încheie, anulează un conflict istoric, cu consecințe de durată: *prin ea / ne putem imagina / cum vin suflete / din trecut, din viitor, / dar mai ales din prezent*, ca să transforme totul într-un echilibru al unei Istории justificatoare pe termen lung: *o putem desena cu grafitti, puteam fi una cu ea, / o putem dărâma, iubi, preschimba în cuvinte, / ne putem aminti cum ne plimbam tinerețea pe lângă ea* (Toc-toc, p. 10).

Prin poezie, prin artă se încheie o pace istorică, conciliantă, altruistă și elegantă; în egală măsură onorabilă cu o Istorie care n-a fost deloc blândă sau dreaptă pentru poporul român, dar, dincolo de toate episoadele incriminatorii, fără acuze directe, îmblânzite de trecerea timpului împăciuitor, s-a ajuns la Pace: *din călimara fericirii perfecte / cerneala visează / nori perfecți și luni imperfecte / tăiate de priviri furișate (doi plopi și patru pițigoi*, p. 14). Termină repede poetul cu Istoria și cu toate hachițele ei rebele și nedrepte, pentru ca să treacă de Poarta turcească, nostalgică și provizorie, și să revină în lumea sa intimă și cuminte, într-un *Allegro* (p. 17) vivaldian, cu liniștea și conflictul cuminte al copilăriei fericite: *visând iar casa bunicilor / corcodușii înfloriți / ... / sunt gata pentru o nouă lume / .. / pentru câteva cutiuțe de amintiri*.

Capitolul II *Sabia de smochin* (Gazelurile imaginare ale lui Sarî Saltuk Baba, în traducerea la fel de imaginară a lui Adi G. Secară-Halibey) promovează o poezie de formă fixă de lirică veche cu o structură prozodică cu rezonanțe orientale, balcanic-otomane, de-o delicatețe erotică și sentimental-naivă, alcătuită din distihuri, în care fiecare al doilea vers se termină în aceeași rimă ca a distihului anterior, gazelul, întâlnit în literatura română doar la George Coșbuc. Poetul contemporan A.G. Secară-Halibey respectă forma gazelului înaintașului său din secolul al XIII-lea, Sarî Saltuk Baba, deși versurile sale din cele 17 poezii numerotate cu cifre romane sunt foarte lungi și obstrucționează ritmicitatea prozodică, oricum incompletă. Imprevizibil și original, poetul gălățean accentuează efectul liric de sorginte oriental-otomană, chiar din subtitlul acestui capitol II, asumându-și elegant variațiunile rococo ale poeziei sale, cu cognomenul Halibey dar și cu registrul lexical turcesc: *Allah, Adi güzel, derviș, Aladin. Sultan, Koyun Baba, halva, Anatolia...: Smochine de dulceață sufletele oamenilor sunt / Pe tipsia de-azur a lui Allah, stele de miere și unt / .. / Adi güzel viața parcă e un vis de uitat derviș, / În uitată caravană, în uitarea uitării... Drum sunt*. (I, p. 46).

Capitolul III *Urcând la Koyun Baba*, este structurat în aceeași formulă editorială, ca un alt poem-unic, notat cu cifre romane, de la I la VII, cu o construcție prozodică cu totul originală,

riguros păstrată, pe lait-motivul ascendent al muntelui sacru, cu o lume populată de himere stranii, urcând, urcând, cu gesturi profunde și sacre: *inimă străină / cu un toiag improvizat / dintr-o creangă de copac / necunoscut / ... / urcând, urcând* (I, p. 65), sau pentru o poveste cuminte, casnică, patriarhală: *îți cântă de femeia frumoasă / de copiii tăi / îți cântă povestea / care caută balauri frumoși / zmei înțelepți / urcând, urcând* (V, p. 68).

Capitolul IV *Întâlniri cu Yunus Emre*. Ultimul capitol al volumului *Poarta turcească* este dedicat unui mare gânditor, filosof și teolog al Islamului dintr-o epocă medievală de secol XII-XIV, Yunus Emre, cu o valoare simbolică de ritual și esențialmente mitică, de-o tulburătoare autenticitate. Sunt ecouri la poezia lui Yunus Emre, o lirică de contrast despre iubire, despre Creațiune și despre filosofia existenței omenirii, într-un poem tot de mare întindere procesat în aceeași formulă prozodică aleasă de poetul A.G. Secară-Halibey. *Întâlniri cu Yunus Emre*, un poem-elogiu, în care protagonistul este așezat în limitele excelenței sufletești: *sau, poate, Yunus Emre, / luna își va căuta trecerea / cu sufletul tău / ... / și îngerii se vor roti / dincolo de toate aceste cuvinte / care vor să fie doar lacrimi / de iubire* (p. 74), și-i reproșează, tandru și îngăduitor, echilibrul venit din universul liniștitor al Muzicii: *Yunus Emre, dacă ai fi ascultat / requiemul lui Mozart, / cu ochii ai fi văzut pacea cerului* (II, p. 75). Și să încheie cu nevoia de pace, echilibru și înțelegere între oameni, credințe, Istorie și suprema fericire: *tu ziceai: / să ne cunoaștem, hai, veniți, / În bună pace să trudim, / Și să iubim, să fim iubiți, / Că lumea n-o s-o moștenim* (X, p. 84).

Poarta turcească, un volum de versuri de inspirație oriental-medievală, în afara mijloacelor de expresie ale poeziei moderne românești, capabilă să acceseze orice formă de exprimare lirică, la cote de performanță, în care pretextul ideatic literar este rezultatul unei experiențe și al unei implicări personale importante venită dintr-un impuls intim. Cartea rămâne un fapt de literatură modernă cu note definitorii de Istorie și cu impact emoțional pe o biografie asumată.

A.G. Secară-Halibey este scriitorul cu reacții și atitudini de intelectual lucid și echilibrat, care acceptă întâmplările Istoriei, fie ele imprevizibile și nedrepte, ca un demers al unui destin personal... predestinat. Poet modern de secol XXI, aduce un omagiu respectuos și elegant factorilor umani de excepție care, prin contribuția lor de scriitori talentați, *oblojesc* bolile grave ale Istoriei rebele și nedrept abuzive.

Un sinucigaș în serie sau un copil din insectarul lui Alice (alt nume al Evei)

a.g. secară

Cu siguranță Virgil Andronescu este un Cioranian. Care încă nu s-a hotărât să cucerească Parisul!

Între Biblie și Cioran, asumate încă de la început, adică între nimic și ceva, scriitorul inventează o mică apocalipsă sau o mică divină comedie, predestinată prin prenume. Doar un Big Bang trebuie să aibă și un nucleu de pornire!

Observarea fenomenului sinuciderii în serie este de bon ton, muzele sinuciderii fiind generoase! – *Doar devenind obsedat de sinucidere, am înțeles că lupta mea de o viață pentru a schimba destinul a fost doar o revenire la punctul zero al predestinării.*

Autobiograficul este dur: *Între Saul și Pavel: de la prigoană la apostolate sau de la veninos la serafimizare. Întotdeauna l-am căutat pe cel de-al doilea, dar m-am pricopsit cu primul. Aproape mereu între, de pildă între un refuz al Misticii autentice, care se predă, dinspre om spre taină, și Înțelepciunea filosofilor, poate scriitorul percepe Esența, dar nu poate să o redea cu aceeași disperare, cu aceeași măreție a acceptării: *Esența ființei mele: instinctul de conservare prin care am reușit supraviețuirea, atât în tumultul cât și în deșertăciunea lumii acesteia.**

Rezultă un omagiu adus instinctului de conservare, un omagiu care invocă Tragicul. Dar Tragicul aproape că nu crede în Literatură, ca și Târfa de Filozofie, când este decăzută, evident. O declarație de (anti)dragoste mă contrazice: *Ți-a fost teamă că până și pietrele au să vorbească despre tine, iubito, de aceea ai transformat totul în deșert. În zadar, nisipul are memorie!* În aceste rânduri este un adevărat roman amintind de *Cerul ocrotitor* al lui Paul Bowles, poate mai sentimental, existențialismul fiind învins de o mare sete de Absolut, luată uneori peste picior, dar cu eleganță: *Ridică-te, ia-ți iubirea și rățăcește!*

Absolutul are crucea Lui, asumată: *Cel mai important autograf dat de mine vreodată va fi acela de pe crucea primită de la Iisus.*

Bref, este o întoarcere și la punctul zero al scriiturii, adică la momentul mușcăturii primordiale: *Dumnezeu și femeia – două săbii care-ți confundă rana cu o teacă.* Adam dincolo și dincoace de timpuri și de spații, poate chiar și de mode literare, Virgil Andronescu pare să fie exact ca primul bărbat care vrea să se îndrăgostească, observând, ca un copil, neajunsurile: *Dragostea, bolovanul acesta, ne-a fost legat intenționat de picioare pentru a ne ține pe pământ, însă noi tot prin nori am rămas cu capul.* Următorul aforism pare a confirma: *Trăiesc precum un fluture, în insectarul unui copil ce nu chiulește niciodată de la ora de disecție,* fiind atins de șarmul unui poet francez damnat, dintr-o altă epocă sau din alt poem nescris vreodată.

Cartea este și un dialog cu Hugo Mărăcineanu, mai exact cu desenele sale, artistul plastic care recurge și la cuvinte încurajatoare într-un alt text de final. Dialog estetic esențial la propriu! Bufonul final este, într-un fel, mai epitaforic decât o mie de aforisme. Dar aceasta nu înseamnă că un cuvânt nu poate avea ultimul autoportret. Hugo observă zvârcolirile și costurile lor. Poate o empatie cu strămoșii ar fi binevenită: *Nu m-a iubit nicio femeie într-atât de sublim încât s-o iert pe Eva.* Dar când *Nimic nu se compară cu plăcerea nebună a unui poet de a se autodesființa.* Nu putem decât empatiza noi și să contemplăm agonia și mesajul ei misterios.

Valentin Popa observă în postfață: *Oricum, aforismul nu trebuie judecat după măsura adevărului, pentru că nu operează în domenii vizate de statistică.*

Scăpat, dar poate nu coborât cu totul în groapa cu scorpioni, are și un sartreanism care, între ființă și neant, poate părea minimalist: *Blestemul lui Sartre. Va învinge iadul doar cel care nu-l va vedea în ceilalți mai mult decât există cu adevărat.* Minimalist, dar cu adevărat sapiențial: *Dacă într-adevăr mă chinuie un demon, este exact acel demon care ar fi trebuit să-mi fie înger păzitor.*

Virgil ANDRONESCU, *Nuclee aforistice*, Brăila, Proilavia, 2018

Mă doare gura dacă tac, detalii

Toată ziua dă cu gura,/se scutură bătătura/ de vorbele ei/fără vreun temei-/mare e bravura.// De-o îndemni să tacă,/ea se plânge/ că o doare gura/dacă tace.//Of, n-avem ce-i face!

Inițial, după titlu, am crezut că volumul se ocupă de durerile de maxilar și problemele articulației temporo-mandibulare dar nu... era de poezie! Fără pic de inspirație în alegerea titlului, deși culmea, apare la editura Inspirescu!, găsim editate stângaci o serie de banalități crunte despre care editorul ne aburește că *fără a fi epigon a lui Cărtărescu, poeta cultivă canoanele poetice, practicând ironii textuale*. Eu nu știu ce practică poeta pentru că ironii textuale nu am găsit și nici pe Cărtărescu. Poate era plecat să scrie. Volumul în integralitate sa cred că este o ironie la adresa poeților. Atunci da, am înțeles, în rest ... detalii.

Marinela Belu Capșa, *Mă doare gura dacă tac*, Satu Mare, ed. Inspirescu, 2018

Tandem

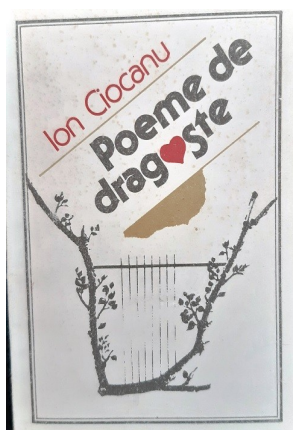
De-atât...umblat, prin tine,/Mi-s degetele grele,/Căci, sprijinit pe ele,/Pășeam, încet pe vârfuri/(precum, hoinar, un greier Colindă într-un templu),/Spre a nu afla Femeie/Că trupul ți-l cutreier/ Și-n taină îl contemplant-/Să-ți sorb acea ...scânteie!

Să ne imaginăm ceea ce spune poetul. Deci a *umblat* mult prin ea dar ea nu a aflat!?! Acum nu știu dacă femeia aceasta este paralizică sau în comă, asta e problema autorului, dar în rest, orice altă femeie de pe Pământ *ar afla* dacă cineva *i-ar cutreiera* trupul! După confuzia de mai sus mai are și dorințe nestăvilite de a sorbi! Din *Dicționarul de Argou* am înțeles că tandemul este o poziție erotică în care partenerii stau unul în brațele celuilalt, așezați pe un scaun sau în fotoliu iar din *DEX* contemplare = atitudine de meditație sau de observare pasivă a fenomenelor, *opusă atitudinii active*. Păi, soarbe, o ține așezată sau o privește, e activ sau e pasiv... că nu am înțeles. Poet nene!

Nicolae Iliescu, *Cu muza în tandem*, Galații, ed. F.C.Antares, 2010

Ce face sticla din om

Ca sticla-s de pe care vântul fuge;/ Te-oi apăra de groaznică furtună/ Și ți-oi rămâne-n simțuri și în cuget/Putere-ocrotitoare, veșnic bună.//Ca sticla-s ce nu și-a vopsit pereții/ Și n-a trădat nicicum a sa menire/ Prin mine poți privi mulțimi de fețe/ Spre-a le vedea cu spaimă și uimire.//Ca sticla-s de fragil, draga vieții mele,/ Tu nu mă arunca nepăsătoare./ Nici sfărmat în mii de bucățele,/ Eu n-am să-ți intru -cioburi-în picioare.

Am găsit multe versuri bune în acest volum. Ce m-a șocat a fost puterea de inspirație pe care autorul o are. Să folosești o stică pentru comparații și să îți iasă.. asta da! Și când mă gândesc că sticla era goală...

Ion Ciocanu, *Poeme de dragoste*, Chișinău, ed. Hyperion, 1993

Alexandru HALUPA

Foșnet de lacrimă

Îți scriu pe o pată de sânge-nchegat
Verbele își dau ultima suflare.
De a iubi sunt atât de legat...
Dar refuz să-i fiu lumânare.

Îți scriu pe un foșnet de lacrimă-albastră
Poemul acesta cu plămânii lichizi.
Care iar s-a lovit de fereastra
Pe care iar ai uitat s-o închizi...

Își scriu pe craniul Marchizului de Sade
Pe tâmpile sărută-l cu tupeu
Și apoi pe tine din tine te scad
Să-nțeleg cât din tine sunt eu!

În intimitatea iadului

Ura mea îmbolnăvește
curentul electric,
ura mea duce moartea la paroxism
din ea se inspiră
cavalerii apocalipsei,
ura mea prea-frunoasa,
draga de ea
fidelă și consecventă
singura care îmi aparține!

În intimitatea iadului
ura mea explodează de fericire,
ura mea - cățeaua lui Torquemada -
de azi o asmut către voi,
dragii mei!

Final

Drumul nostru se descalță de urme.
Flacăra arde cu ochii cusuți.
Întunericul trage cortina
pentru că suntem prea sluți,

prea nefirești, prea aiurea
așteptând reciproc ca celălalt să dispară.
Vai, în șifonier până și rochia ta
îmi înjură
haina mea militară...

Zilele noastre mărunte

Mihai VINTILĂ

Galațiul secolului al XVII-lea este adus în atenție de Cezar Amariei în romanul său *Zilele noastre mărunte*. Am zis Galațiul pentru că autorul este gălățean, absolvent de litere, dar în fapt avem de-a face cu o parte bună a Moldovei de Sud.

Povestea este cea a unui călător care încearcă să se adapteze vremurilor și mai ales oamenilor locului. John Newcomb este un tânăr englez, idealist și visător, care aduce o tipografie în Moldova cu gândul de a pune bazele aici unui negoț mai special și anume a celui legat de cărți și de ziare.

Aventura sa nu începe bine și bagajul i se scufundă în Dunăre datorită unor hamali nepricepuți pe care a mai trebuit să îi și plătească. Edificatoare este discuția dintre translatorul Șmil, un evreu uns în ale învârtelilor negustorești și vameșul moldovean.

Dumnealui e Tudosie, vameșul, și zice că ai de dat 20 de taleri pentru că ai intrat în Țara Moldovei, îl lămuri Șmil. Cică un taler și jumătate de om și restul pentru marfă. Deși, la cât de puțină negustorie ai, cred că ar trebui să te mai tocmești, poate mai îndură să lase boierul.

Din primul moment se vede că în practică totul era o negociere deși domnul dăduse scrisoare unde era stipulat cu totul altceva și anume că pentru tipografii se acorda scutire!

După Galați și freamătul portului autorul descrie și târgul Ieșilor care arăta cam așa:

Și-a stat vodă și s-a rugat și a zis la întoarcere că nu are cum fi altfel decât un semn de la sfânta, așa că să se podească drumurile. Încât, pe lângă cel vechi și cel al Hagioaei, care erau deja făcute, au început lucrul la ulița Strâmbă și la Ulița Chervăseriei, spre Târgul lui Barnovchi. Dacă era după vodă, se apucau de mai multe, dar nu-s parale. Așa că a dat poruncă să se strângă bani de poduri nu numai de la târgoveții, boierii maziliți și preoții din Iași, dar și dimpregiur, până la Suceava, Bacău sau Orhei.

Povestea curge cu aventurile pe care Newcomb le tot pățește prin Țara Moldovei în încercarea lui de a primi puțină dreptate și de a ajunge la un factor de decizie care să fie dornic de a dezvolta cartea. Până la urmă acest lucru se întâmplă și Newcomb își vede tipografia în una din camerele conacului starostelui Dimitrachi la care ajunge în cele din urmă ca oaspete.

E pus un accent puternic pe descrieri, pe evenimente lipsite de importanță dar care dau farmec și autenticitate poveștii și conturează ideea de aventură aproape cavalerescă, precum e situația prădării de hoți a căruței cu pește. Cred că Amariei nu a vrut atât o reconstituire contrafactuală cât mai ales a urmărit firul savuros al apucăturilor, al limbii, al traiului din epocă în general.

Interesantă mi s-a părut și beția pe care popa Hrihor o ține cu starostele Dumitrachi. Coloritul vocabularului, gândirea întortochiată și uneori lipsită chiar de logică par a fi bazele societății moldovenesti din acele vremuri. Puterea decide, puterea crează și compensează și oamenii sunt doar supuși puterii.

Țiganul își dezlipea buzele de pe fluier cât să lingă puțin ce i se scurgea pe față sau să-și sugă un colț de haină îmbibat cu băutură, în râsetele călărășilor. Continua repede cântul, odată cu prima cizmă primită în cap sau în umeri.

Mai norocos cel cu lăuta, care-i zicea și cu vocea, întindea un gât ca de barză și prindea câte o înghițitură zdravănă când făcea pauză între versuri.

(urmare din pagina 19)

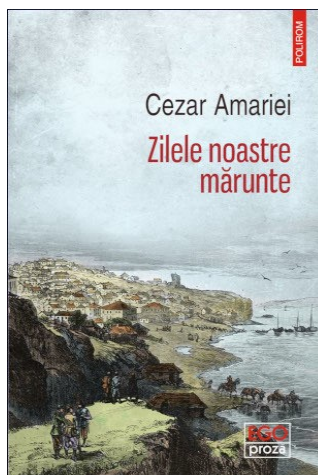
Mentalitatea este aceea de margine de lume de loc neimportant cum însuși marele staroste Dumitrachi îi afirmă englezului Newcomb:

Nu știi cu ce proști ai de-a face. Apoi, ce dracu' să scrii, că pe-aici nimic nu se întâmplă. Nu tu vreo pozna cu cai, am auzit că nemții îi pun să danseze, noi, nimic; nu tu niște havuze din care să țâșnească apa cât zece oameni în sus. Ne mai batem când cu leșii, când cu muntenii, când cu turcii sau tătarii, când noi între noi, în rest zilele noastre-s mărunte.

Ei bine exact aceste zile mărunte dau farmec volumului!

Și pentru că Cezar Amariei nu și-a propus să scrie un roman clasic vine și sparge monotonia cu trei capitole din timpurile noastre. Aduce din condei istoria în Galațiul contemporan când o captură a unui morun uriaș dezvăluie în burta peștelui o parte din tipografia pierdută de Newcomb în mometul debarcării.

Mai mult, pentru a fi credibil, introduce un capitol unde sursele documentare pentru primele părți ale cărții sunt dezvăluite. Se poziționează drept povestitor și face referiri la Cezar Amariei ca la un personaj. Pentru ca această întorsătură constructivă să aibă un aer de real, de soliditate, vine și cu ale persoane publice pe care le face personaje. Așa îl descoperim pe scriitorul A.G.Secară în postura de director de bibliotecă și desigur pe comisarul Dumitru.

Finalul revine la John Newcomb și la starostele Dumitrachi iar volumul se încheie cu concluzia celui din urmă – *Tare mai ești prost!*

Zilele noastre mărunte este un roman bine scris. Dialogurile sunt credibile, vocile personajelor bine conturate. Singura întrebare pe care o am este despre cele trei capitole din final care nu îmi dau seama dacă scad sau completează povestea. Sigur sunt că ele schimbă într-un fel monotonia de până atunci a cărții. Dacă ar fi să critic ceva ar fi dispersia poveștilor care uneori nu se leagă și firul relativ firav cu care își urmărește personajul principal.

Cezar Amariei scrie frumos într-o surprinzătoare limbă amestecată. Arhaismele se îmbină perfect cu limba de azi și dau farmec și o aparență vechime istoriilor sale.

Cezar Amariei, *Zilele noastre mărunte*, Iași, editura Polirom, 2018, 206 pagini.

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Ana Aslan din Brăila și-a inaugurat noul sediu

Casa de Ajutor Reciproc a Pensionarilor Ana Aslan din Brăila și-a inaugurat noul sediu, din strada Nicolae Bălcescu, nr. 6-10, în ziua de 4 octombrie începând cu ora 10. Au fost prezente oficialități municipale, conducerea C.A.R.P.- președintele Ilie Dudulea, vicepreședintele Aurel Hârjoghe precum și membri ai instituției, membri ai cenaclului literar Casa Speranței, jurnaliști și invitați din țară. Un sobor de preoți a sfințit noul și impunătorul sediu. Sub acoperișul acestuia, la C.A.R.P. Brăila se găsesc și sunt funcționale cabinete medicale de medicină generală, oftalmologie, stomatologie, o bibliotecă, frizerie, sala de conferințe care găzduiește și ședințele de cenaclu și o sală spațioasă și frumos amenajată unde pensionarii își pot petrece relaxat clipe frumoase la o partidă de șah sau remy. Cei peste 45.000 de membri C.A.R.P. de pe întreg cuprinsul județului Brăila au la dispoziție un loc unde se pot bucura de socializare. La debutul evenimentului s-a dezvelit placa comemorativă Ana Aslan, iar la finalul acestuia a avut loc un scurt moment artistic de muzică populară.(V.A.)

Obscurități

Cristina ZAHA

- **B**utonul! Butonul! Butonul! strigă un vârstnic. Ușa care delimita culoarul vagonului de intrarea principală se zdrăngăni convulsiv.
- Împinge cu putere, se adresează un domn lui Andrei.
- Trebuie ulei, domnule! Nici ulei nu este, se auzi o voce.
- Să nu-mi spui că ai fost CFR-ist! interveni ironic un altul.
- Cum să nu, domnule?! Are nevoie de frecție ușa, ce mai? E secret de meseriaș.

În fundal, Andrei trăgea cu exasperare geamantanul blocat în pragul ușii. Maria privi scena din compartiment. Era dezamăgită. Aerul cald, aproape irespirabil și cu tente de arome *Pringles* o determină să iasă pe culoar. Andrei era aproape de ușa principală stângă și îi făcu semn Mariei să înainteze. Totuși, fata rămase în loc. Ceilalți colegi așteptau la ușa din partea dreaptă. Maria cercetă întrebător distanțele. Era prea departe de ei. Hotărî prompt că va coborî pe ușa la care aștepta Andrei.

Trenul opri busc în stație. Mirosul sărat al apei era inconfundabil. Pasagerii se delectară cu sunetul valurilor de cum puseră piciorul pe peron. Era însoțit în acea dimineață, așa că excursioniștii se instalează în grabă și porniră să exploreze împrejurimile. Cu excepția Silvanei care avea o casă de vacanță în apropierea taberei, ceilalți nu mai fuseseră în acea parte a litoralului. La câțiva kilometri de tabără se regăsea o stațiune în curs de reabilitare. Pentru Silvana, stațiunea nu reprezenta ceva grozav. O deranjau în special localurile cu tematică pariziană. Scaunele din fier nergu forjat îi creau o senzație de repulsie. Printre terasele restaurantelor, se distingeau pestrițele magazine de suveniruri. Niciunui trecător nu îi scăpa miorlăitul chinuitor al pisicilor de jucărie care se regăseau la fiecare tarabă. Chinezării. Peruci roz, verzi sau mov atârnavu morbid de cleștele unor umerase rotunde. Uneori, sunetul era acoperit de o muzică. În timp ce forfota stațiunii se estompa în urma excursioniștilor, marea se contura treptat printre piesele de domino uriașe.

- Jungla stațiunii! Am cucerit jungla stațiunii! spuse snovos Matei când se văzu în fața imensității albastrii.

- Chiar arată mai mult a junglă decât a stațiune, afirmă Silvana.
- Ce bine că suntem cazați departe de forfota aceea, se distinsese Maria.
- Da, prea mulți copii mici, interveni din nou Matei.
- Scria că este în curs de reabilitare, protestă Luca. Poate într-o zi va fi o atmosferă plăcută.

Andrei era tăcut. Silvana mergea la unison cu el, ceilalți rămânând insesizabil puțin mai în spate. Plaja pustie le dădea o oarecare satisfacție. Erau ei și marea.

Continuându-și drumul pe plajă, până înspre înserare, ajunseră în dreptul unui local luminat din direcția căruia se auzea muzică country.

- Ăsta-i Bob Dylan! strigă Matei. Hai să intrăm!
- Nu, îl contrazise Luca. E John Denver!
- Luca are dreptate, e John Denver, spuse Maria în timp ce înaintară toți trei spre local, fredonând melodia.

Silvana și Andrei își făcură apariția după câteva momente în fața localului și se așezară la o masă, ceilalți continuând să danseze. La un moment dat, Maria îi observă și se îndreptă spre ei. În semiîntuneric, Maria distinsese mâinile lui Andrei cum ating coapsele dolofane ale Silvanei, observă cum buzele lui ating gâtul ei gros și apoi buzele ei. Mariei i se părea totul prea carnal. În sinea ei negă și ignoră scena văzută. Dădu să se întoarcă, însă Silvana o întrebă adulator:

- Te simți bine, Maria?
- Sigur că da, răspiunse vlăguit fata. De ce nu m-aș simți bine? E muzică country aici.
- Da, chiar este prima dată când aud muzică cauntry la noi pe litoral, interveni timid Andrei.
- Când vin eu aici în vacanță, tot timpul se aude de undeva muzică country, spuse tranșant Silvana. Nu e mare lucru. Maria și Andrei priviră întrebător, însă nici unul nu insistă asupra subiectului.
- Doriți ceva de băut? rupse tăcerea Maria.
- Mie chiar îmi e sete, răspunse Silvana. Andrei, aduci ceva de băut?

(continuare în pagina 22)

(urmare din pagina 21)

Acesta încuviință din cap, îndreptându-se spre barul localului. Maria se așază pe unul dintre scaune. Cele două fete nu își spuseră nimic. Se priviră insistent. Maria o studie pe Silvana întrebător. Acesteia i se părea distonant modul în care Silvana interacționa cu ea - cumva intenționat și în momente neașteptate. Realiză brusc că Silvana nu vorbise deloc cu ea în perioada în care ea se întâlnea cu Andrei. Maria se întrebă dacă nu cumva și ceilalți erau mai prietenoși cu ea din același motiv – Andrei era cumva mai mult decât prietenul Silvnei? Dacă era adevărat, ea de ce nu știa? Andrei o ignorase aproape tot drumul și totuși, comunica indirect cu ea. Cum de ea nu îi observase până atunci? Într-un final, Maria hotărî că nu are motiv să îi reproșeze ceva lui Andrei. Se simțea doar dezamăgită.

Următoarea jumătate de oră trecu insesizabil pentru ea. Nici nu realiză cum treminase de băut limonada sau cum ajunsese înapoi la cabană. Când își lășă balerini langă geamantan, își reveni în fire. Îi era frig. Îmbrăcă pardesiul și se întinse pe spate. Privi tvanul din lemn roșcat. Era scrijelit cu nume precum *STANKA*, *Madda* sau *Tomi*, probabil de către copii de clasa a IV-a. Își aminti atunci că venise în clasa a IV-a, într-o excursie cu clasa, exact în același loc, probabil chiar în acea cabană dormise. Nu i-a plăcut nici acea excursie...

Sonet

George BACIU

Plecasei într-un vânt de seară,
ținând în mână umbra ta subțire,
toamna-și lăsase frunzele la gară,
un felinar își atârname luna în privire.

Murise strada-n mahalale,
copaci târzii se despuiau de vise,
o ceață șuie se ținea de șale
și moțăia pe sânul ploii ce abia venise.

Urla stingher o-mbrățișare,
lovindu-ne cu talpa peste trupuri,
plecasei pe-un obraz de înserare,

sub cortul gurii ne-au rămas săruturi.
Trăisem atârnați într-o-ntâmplare,
iubindu-ne ca două lucruri.

Brăilei

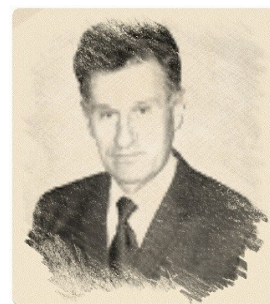
Orașul cu suflet

prof. Oana MANOLESCU

...Și m-ai primit
Pe mal de fluviu murmurat
Și lin,
Pe când în pragul tău am poposit,
Oraș cu suflet de lumină plin!

Rămâi cum te-am știut în vise,
În alb și verde îmbrăcat,
Rămâi orașul fermecat,
Cu brațele mereu deschise!

Apariție editorială de excepție **NADIA URIAN LINUL - Satul poveștilor**

Constantin AVĂDANEI

La Viena a avut loc o mare sărbătoare, numită generic *Izvor de suflet românesc*, organizată de Cercul Cultural Româno-Austriac UNIREA Wiener Neustadt și RTV UNIREA din Viena, avându-l ca președinte pe domnul Ioan Godja.

S-a sărbătorit Ziua Europei (a XIII-a Ediție), Ziua românilor de pretutindeni, Ziua Copilului.

Domnul Ioan Godja transmitea gândul bun către invitați: *Omagiem și noi prin cele 3 sărbători, cu un generic anume ales, pentru a ne pune sufletul de român pe un izvor mânat de dor, care nu va seca nicicând de am veni din orice alt pământ.*

În anul omagial al satului tradițional românesc, fiecare român plecat își croiește calea înspre acasă ori își tivește valea gândurilor înspre cărări presărate cu semințe de dor. Astfel în acest an am injghebat o Sărbătoare cu acest generic Izvor de suflet românesc tocmai pentru a însufleți reuniunea noastră de suflet punând pe primul loc Alba Iulia din a cărei Cetate România se vede unită, dar în același timp văduvită de cei plecați.

Și astfel, evenimentul a căpătat anvergura de înaltă cultură, de înalt patriotism. Programul a cuprins momente de literatură, muzică, poezie, expoziție de pictură, prezentarea satului și portului popular românesc.

Au participat peste 75 de personalități ale culturii românești, scriitori, profesori universitari, etnologi, muzeografi, jurnaliști, din România și din multe alte țări.

Cu sfială și cu dor nespus pentru românii de pretutindeni s-a apropiat de *Izvorul de suflet românesc* de la Viena, distinsa doamnă Nadia Urian Linul care a adus aici universul satului românesc din zona Năsăudului. De acolo, pe unde și-au purtat pașii Coșbuc și Rebreanu. A venit cu mesajele sătenilor din Cristeștii-Ciceului, cu frumoasele costume populare, cu descrierea tradițiilor locurilor unde s-a născut, și și-a petrecut copilăria, unde își desfășoară activitatea ca profesor de istorie și ca scriitoare. Toate acestea cuprinse în cartea *Povești din sat*. Cuvintele cărților scrise de dânsa în dulcele grai ardelenesc sunt dăltuite în tipare ce vor să păstreze întru eternitate povestea fascinantă a satului ardelenesc, cu haruri și balsamuri ce tămăduiesc sufletele țăranilor, acum, multe icoane în suferință.

Rădăcinile sufletului, precum al copacului sunt înfipte adânc în pământul în care a crescut: *...eu m-am născut la sat, am copilărit și am muncit o viață, ca dascăl al unui sat. O spun și am spus-o cu mândrie, oriunde m-au dus pașii. M-am considerat o norocoasă pentru că am avut această șansă! Prin ceea ce scriu, vreau să dau viață, să fac demersuri de salvare ori măcar de conservare a tot ceea ce este dăinuit în spațiile rurale pline de mister și natural.*

Cu pasiune și mândrie a povestit românilor adunați la Viena, la marea sărbătoare, că în anul Centenarului Marii Uniri a reușit să înființeze la școala din Cristeștii-Ciceului un muzeu al satului.

În muzeu se desfășoară acum lecții, lansări de carte, programe artistice, șezători, dar mai ales să rămână peste veacuri, o dovada a felului în care au trăit, au muncit strămoșii, că și-au păstrat crezul, legământul, crucea, datinile, obiceiurile, modul de viață, cu bune și rele, cu greul sau ușorul timpurilor.

Ceea ce este expus este prins în imagini. Ceea ce nu se vede este munca, implicarea oamenilor, dragostea cu care s-a lucrat, dând fiecare din timpul și vremea sa, din bogăția ... sufletească, cu multă râvnă și bunăvoință.

Ceea ce se găsește în muzeu este și în *Poveștile din sat*.

Nadia Urian Linul conferă textelor sale un parfum aparte a lumii satului bistrițean, care constituie o adevărată pledoarie pentru frumos și renaștere.

Cu rigurozitatea cadrului didactic bine școlit, cu experiență și răbdare, mânuind admirabil dialogul între personaje, doamna Nadia Urian Linul descifrează în lumea satului vremurile trecute, anii tinereții, dar și ai senectuții, descrie săteni plăcuți la chip și la vorbă, care se împrumutau uneori, nu cu bani, ci cu lucrul, cum credința și speranța nu îi părăseau niciodată, cum lucrurile au rămas, dar oamenii au plecat dincolo, în veșnicie, așa declara pe bună dreptate profesorul Augustin Rus, român de prin părțile locului.

Dacă vrem să retrăim în suflet anii copilăriei, avem acum un mijloc potrivit: *Povești din sat!*

Schimbarea sau ne-schimbarea, după 30 de ani

Paul STREPOL

Bună ancheta revistei *Caiete Silvane*, din nr. 176/2019. Bună tare! Ce (nu) s-a schimbat în România din decembrie 1989 până azi? Pe nu mai puțin de 7 (șapte) pagini, mari și late, de revistă format A3, răspund nu mai puțin de 12 interlocutori. După ce am citit rețepor, cu interes ascendent, răspunsurile scrise, m-am simțit ispitit să răspund și eu, cu toate că nimeni nu mă întrebase nimic.

Subiectul, ca să scriu așa, nu este nou, în ceea ce mă privește. L-am gândit, ba l-am și trăit... aproape 30 de ani. Dovezi, se găsesc și în paginile cărții *Sufletul nostru*, ce poate fi descărcată de pe site-ul editurii, mai jos citat, fără altă obligație decât să fie citită; dacă tot a fost descărcată. Deci, întrebându-mă sincer: Ce mi-a adus mie această schimbare? răspund la fel de sincer: tot ce visam înainte de ea. Adică libertate individuală. De informare, de expresie, de activitate, de opțiune, funcție de oportunitățile destinului. Ce-aș fi putut să vreau mai mult?! Recunosc adevărul: am avut parte de un destin favorizant, întru această libertate individuală. Nu-mi convenea cândva programul t.v. de 2 ore, dedicat *știm noi cui*.

Ulterior, am ajuns ca în aproape fiecare cameră să avem câte un aparat. Însă, de câțiva ani buni, nu le mai deschidem. Două televizoare au fost oferite unor vecini. Nu-mi plăcea, pe vremuri, să stau ore întregi la cozi, pentru ouă și alte rarități, ca să nu mai vorbesc de carne. Am mâncat pe săturate, vreo 15 ani, să mă refac – vorba unui amic gurmand – apoi mi s-a acrit de toate alea. În anul 2004 am devenit vegetarian, iar din 2005 am renunțat definitiv la alcool. Nimeni nu m-a obligat să fac așa ceva, dar nici nu m-a oprit. Tot în acele timpuri, mă holbam doar la ideea de a citi, pe îndelete, istoria religiilor, scrisă de Mircea Eliade, aflată într-un singur exemplar, poate două, la biblioteca municipală; iar despre Sfântul Augustin nu auzisem deloc. Ulterior, am citit cam tot ce am dorit din autorul umblat prin India, iar astăzi oscilez între traducerea lui Noica și a unui prieten din copilărie, Vasile Sav, din scrierile sfântului citat. Mai mult chiar, îmi permit să strâmb din nas vs conținutul acestor jinduite cărți, de odinioară, considerându-le net depășite de texte, altfel aflate pe toate drumurile, scrise de autori mult mai evoluți spiritual, unii fiind sfinți unanim recunoscuți... Ceea ce nu înseamnă că mi-aș fi făcut o meserie din asemenea lecturi.

Dimpotrivă. Reținând recomandarea acelor tipi evoluți – cum că fiecare om ce se vrea cât de cât exemplar, este dator să trăiască doar din propria sa muncă - mi-am văzut de meseria învățată în comunism; singura pe care o știam cât de cât. Legea lui Farfuridi, des invocată, inclusiv de interlocutorii anchetei citate - Să se revizuiască – primesc, dar să nu se schimbe nimic; ori viceversa – mi se pare a fi nu doar lozincă societății românești, revelată de Caragiale, cât legea de aur a oricărui om născut pe această planetă. Arătați-mi un singur individ, nu numai dornic de schimbare, dar mai ales gata să-și pună primul la bătaie pielea, în saramura acelei schimbări. Sincer, nu am întâlnit vreunul. Nici eu nu fac excepție de la regulă, de bunăseamă. Unicul exemplar uman, pare-se gata s-o facă, legendarul Che Guevara, n-a găsit prea mulți amatori, așa că a preferat să moară, la disperare; ca să rămână măcar legenda schimbării – transformării – prefacerii, care se mai poate numi și revoluție... Deci, mă declar mulțumit de transformarea ce am asimilat – nici mai mult nici mai puțin decât am putut suporta. Desigur, nu-mi închipui să vină din afara mea; fie că n-aș putea s-o asimilez, fie că nu mi-ar conveni. Per ansamblu, prefacerea din societate nu cred să fie altceva decât o rezultantă a celor individuale. Dacă acestea există și sunt consistente – ele se vor reflecta și în cea a societății. La ce bun să mă tot uit peste garduri, să comentez și să judec schimbarea altora? Aș pierde aiurea timpul prețios.

Este inutil să repet că nu-mi convine calitatea clasei politice. Încă de la finele secolului 20, discutând chestiunea cu un bun amic, acesta îmi relata cu simplitate: *...Mă, românii, ca toate popoarele, dau la pește în balta politicii: și ce prind – aia mănâncă. Domnul acela vârstnic, simpatic, vestit, care a candidat la președinție în primele alegeri libere, avea dreptate când ne reproșa analfabetismul politic. Dar de unde să știm noi mai multe decât ne-a învățat partidul nostru?! Politicienii de azi sunt tot cei care au mai fost – logic - vopsiți pe ici – pe colo... Alfabetizarea, da, este bună, este necesară, însă durează ceva, ani buni, să crească adevărații politicieni, noi nu cred s-o mai prindem... Un punct de vedere onest al unui individ trăit în secolul 20; în tot cazul, o replică mai dolidora de bun-simț nu am reținut în această privință.*

Am notat și necazul cetățenilor onești vs îmbogățirea nejustificată a unor indivizi din societatea post-decembristă. Escrocherii, cârdășii cu funcționarii corupți, spălare de bani și mai ales furt cinstit din banul public. Spre a respecta adevărul, această situație este la fel de veche, universală, mondială, precum statul și nu cred să dispară mai devreme de dispariția statului. Personal, prefer să urmez recomandările sfinților: Orice om doarme într-un singur pat și mănâncă la o singură masă, Dacă vrei să distrugi pe cineva, dă-i bani obținuți ușor sau pur și simplu *Dați-i Cezarului ce este al Cezarului*. (Iar ce face mai departe Cezarul cu daniile, nu este treaba noastră.) Ca divertisment, am urmărit câteva destine ale unor asemenea indivizi. Mai vechi – dintre cei care l-au înfundat pe Eminescu, la vremea lui – sau mai noi, din ultimii 30 de ani. Povești eminentemente triste. Una dintre acestea s-a consumat la mai puțin de 90 kilometri de reședința județului Sălaj. Nume: Stoica – faimosul patron al Caritas-ului. Prin anii 2000 – aflam din bârfa clujeană – respectivul nu mai avea bani nici pentru întreținere la bloc... În definitiv, banii, bunurile – averea materială în general – nu reprezintă decât niște mijloace oarecare. Prefer să mă focusez pe creație: familie, muncă, prieteni, literatură, evoluție spirituală – și tot ce se mai poate vedea, concret, în jurul unui om. Cred că acestea ar constitui adevăratul scop pentru care trăim pe pământ.

Informându-se, din sursele abundente ale internetului, despre trecutul fabulos, multimilenar, al geților, dacilor, tracilor – precursorii românilor – despre rolul lor *colosal* în formarea popoarelor indo-europene, ca și a limbilor acestora, sufletiștii patrioți autohtoni par profund nemulțumiți, dezamăgiți, frustrați de... lipsa recunoașterii internaționale! Nu cred că în visele lor merg până la pretenția ca toate națiunile lumii să se îngheșuie, care mai de care, să le recunoască de zor meritele, să se ploconească dinaintea lor – chiar românii adevărați ar râde, primii, de asemenea năzdrăvănie – dar mi se pare fără nici un haz. După 7-8 mii de ani de istorie, i se face oricui lehamite de asemenea deșertăciuni. Iar cel puțin 20 % din români – cei adevărați, potrivit Grupului de la Cluj – știu în mod sigur în ce constă adevărul...

Concluzii nu există – viața merge înainte. Schimbarea cea mai importantă nu ar fi neaparat integrarea în U.E. – care nu este rea, nici mai pe la ușa bucătăriei – cât libertatea individuală, cu accesul cvasi-nelimitat la tehnologie și informație: aici, profesioniștii de top fiind fete și băieți de pe plaiuri mioritice. A recunoscut-o deja Microsoft-ul, unde a doua limbă vorbită este româna. Comuniști, conform cutumelor, s-a consemnat într-una bucată – Che. Societatea Socialistă Multilateral Dezvoltată a fost exact ce

s-a văzut: lideri mai mult sau mai puțin carismatici, gen Stalin, Tito, Ceaușescu, nomenclatură de partid, poliție de partid, trepăduși de partid, dușmani de partid și o grămadă, mai mult sau mai puțin idealistă, pe post de membri cu carnet, considerați de unii drept noua clasă privilegiată, iar de alții fraieri. Neajunsul evident al SSMD: nu s-a putut întreține prea mult prin mijloace proprii. Generația mea a trăit epoca de aur între anii 1964-1972, când și-a făcut cuminte liceul sau școala profesională, precum și debutul în facultate – în rest n-a fost atât bine. În ceea ce privește capitalismul nemilos, cu veroasa lui democrație – a mers nepăsător mai departe; deși singura calitate a acestei struțo-cămile social-politice este cea recunoscută și de Winston Churchill: *nenorocitul funcționează!* Poate să-l înjure oricine că nu se supără. Mai degrabă întoarce și celălalt obraz – ca-n scripturi – gata să scoată bani și din înjurături; dacă se vând la un preț bun. Dumnezeuul său este Piața iar Scriptura sa este Factura cu sau fără T.V.A. Mărturia cea mai concludentă a triumfului său fiindu-i oferită pe tavă de falimentul așa zisului comunism – idealist, sensibil, suspicios, țâfnos – experimentat cu viața și moartea de peste un miliard de oameni, de pe trei continente.

Pentru descărcarea cărții citate, accesați site-ul editurii www.placebo.ro – ultima secțiune din partea dreaptă. Cine vrea, poate să și publice, tot ce dorește, liber de orice obligații ale drepturilor de autor. Noi suntem autorul.

Cea mai reușită ediție de până acum! Ediția a XIII-a a Festivalului Internațional de Teatru Zile și Nopti de Teatru la Brăila

Virgil ANDRONESCU

Ediția a XIII-a a Festivalului Internațional *Zile și Nopti de Teatru* la Brăila s-a desfășurat pe parcursul a 10 zile în perioada 13-22 septembrie 2019 și a fost dedicată memoriei mării artiste Cătălina Buzoianu, iar tema ediției a fost *Criza familiei în lumea contemporană*. De-a lungul anilor, festivalul a devenit tradiție și și-a câștigat un loc bine-meritat printre cele mai importante festivaluri ce promovează și pune în valoare arta spectacolului la nivel național.

Festivalul a fost precedat de o conferință de presă susținută de managerul teatrului, director artistic și selecționar al festivalului Lucian Sabados care a ținut să accentueze semnificații importante ale acestei ediții: împlinirea a 70 de ani de teatru instituționalizat la Brăila, peste 150 de ani de teatru desfășurat în incinta somptuoasei *Casa a Thaliei* din Brăila, cei 50 de ani de când purtăm cu mândrie numele mării noastre artiste, Maria Filotti și 100 de ani de când marele filantrop și primar al Brăilei, Dumitru Ionescu a donat Urbei acest imobil... princiar!

Turandot după Carlo Gozzi - Teatrul Excelsior București, *Delirium* de Enda Walsh, după *Frații Karamazov* de F.M. Dostoievski - Teatrul Odeon București, *Salba dracului* adaptare după Iorgu de la Sadagura sau *Nepotu-i Salba dracului*, de Vasile Alecsandri - Teatrul Fani Tardini din Galați, *50 de secunde* de Daniel Oltean - Teatrul Național I.L. Caragiale din București, *Cafeaua domnului ministru* de Horia Gârbea - Teatrul Vasili Drumev din Shumen, Bulgaria, *Aniversarea* de Jeroen Van Den Burg - Teatrul Mihai Eminescu din Botoșani, *Triburi- Codul bunelor Bariere* de Nina Raine - Teatrul Nottara din București, *Când timpul stă pe loc* de Donald Margulies - Teatrul de Artă București, *Legături primejdioase* de Christopher Hampton, după romanul lui Choderlos de Laclos *Legături primejdioase* - Teatrul Mic București și celebra piesă *Un tramvai numit dorință* de Tennessee Williams - Teatrul Metropolis din București.

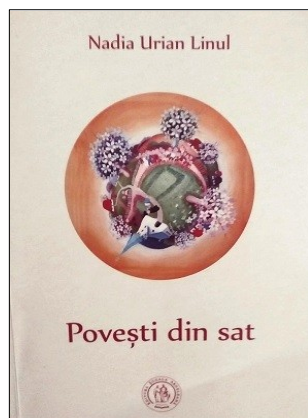
Ținând cont de titlurile jucate, de trupele participante, de actorii care au urcat pe scenă și remarcând exemplara organizare a ediției cu numărul 13, se poate afirma, fără a fi considerată o exagerare, că a fost una dintre cele mai bune ediții de până acum ale festivalului. Printre aceste reprezentații și-au găsit un loc bine-meritat alte activități culturale de înaltă ținută artistică: vineri, 13 septembrie, în holul monumental a avut loc o lansare de carte

dedicată Cătălinei Buzoianu - *Magie, Abur, Vis*, lansare prezentată de Florica Ichim, Natalia Stancu și Irina Zlotea; sâmbătă, 14 septembrie, în sala *Avantgarde* s-a lansat cartea *Toca se povestește* dedicată regizorului Alexandru Tocilescu, carte prezentată de Florica Ichim și Nicu Alifantis; duminică, 15 septembrie, sala *Avantgarde* a fost gazda unei alte lansări de carte - *ABC Doga, Un destin în do major* și a avut loc proiecția unui film despre compozitorul Ion Doga, a prezentat criticul Larisa Turea din Chișinău; marți, 17 septembrie, în aceeași sală *Avantgarde* s-a lansat volumul *Dramaturgia contemporană greacă*, prezentarea a aparținut Irinei Zlotea și lui Claudiu Sfirschi- Lăudat. În ziua a doua de festival, la Teatrul *Maria Filotti* în holul monumental, a avut loc lansarea *Monografiei Teatrul Maria Filotti - Orizont Monografic 2009 - 2019* coordonată de profesorul Ioan Munteanu și prezentată de către autor și de către managerul Lucian Sabados. Ziua de sâmbătă, 21 septembrie, a fost piperată cu *Umor cântat și caricaturizat!* de către Daniel Inacu și Costel Pătrășcan într-un spectacol cu un concept neconvențional, inedit și cu mare impact la public, un spectacol la care s-a râs mult și cu folos. Pe toată durata festivalului, în holul monumental a putut fi vizionată o amplă expoziție de afișe reprezentând cele 17 spectacole jucate în perioada 13-22 septembrie.

Aproape toate spectacolele de la această ediție și-au vândut biletele încă din primele zile de la punerea în vânzare pe on-line cât și direct de la agenția teatrului. La editia din 2019 a festivalului au pus umărul, muncind zile și nopti, întreaga echipă de conducere a Teatrului *Maria Filotti* și actorii, Primăria Municipiului Brăila și presa locală, site-uri, ziare on-line, cât și *Obiectiv Vocea Brăilei* publicând un *Supliment cultural*.

Nouă, iubitorilor de teatru, ne rămâne numai bucuria ce ne-a fost dăruită de piesele jucate, de actorii valoroși care au urcat pe scenă timp de zece zile și să ne dorim ca următoarea ediție să fie cea mai bună din istoria acestui eveniment cu înaltă cotație națională!

Semnal

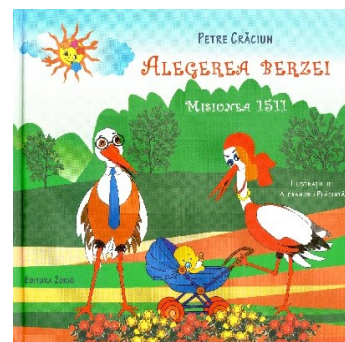
Nadia Urian Linul,
Povești din sat.
Cluj Napoca,
Ed. Șc. Ardeleană, 2019.

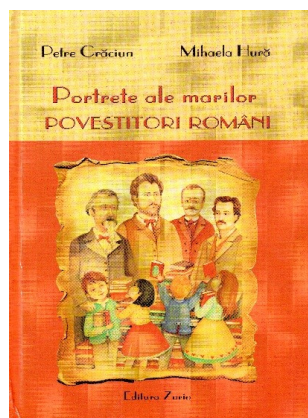
Olimpia Sava,
*Amintiri de pus
la icoană.*
Galați,
Ed. Olimpicas, 2019.

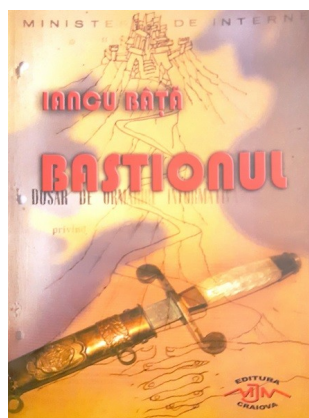
Elena Mărculescu-Chiriac,
Anii trec...și vin...
Siliștea-Brăila,
Ed. InfoEST, 2019.

Petre Crăciun,
Alegerea berzei.
București,
Ed. Zorio, 2019.

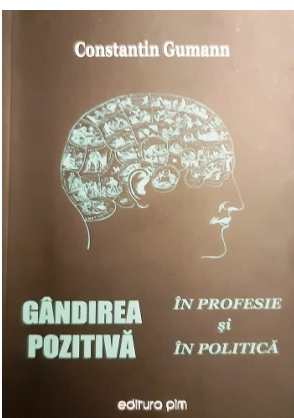
Petre Crăciun, Mihaela Hură
*Portrete ale marilor
Povestitori Români.*
București,
Ed. Zorio, 2019

Iancu Bătă
Bastionul.
Craiova,
Ed. MJM, 2019.

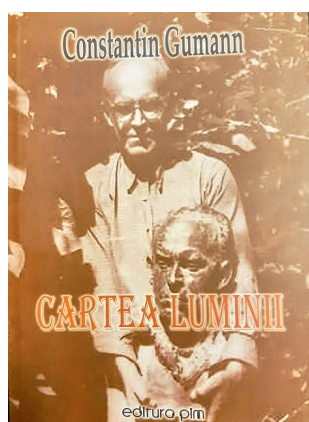
Stan-Gelu Iordache,
*Drama unui
hermafrodit.*
Brăila,
Ed. Lucas, 2019.

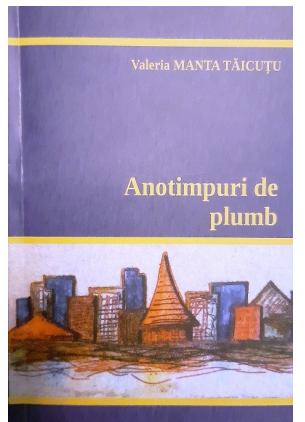
Constantin Gumann,
*Gândirea pozitivă în
profesie și politică.*
Iași,
Ed. Pim, 2018.

Daniela Gumann,
*Crăciunul care
mi-a schimbat viața*
Iași,
Ed. Pim, 2019.

Constantin Gumann,
Cartea luminii.
Iași,
Ed. Pim, 2019.

Valeria Manta Tăicuțu,
Anotimpuri de plumb.
Buzău,
Ed. Editgraph, 2019.

Silviu Radu,
Cavalerii lui Dumnezeu
Brăila,
Ed. Proilavia, 2019.

Tradiție și cultură în satul meu - LECTURA ÎN SAT, un proiect cultural reușit!

Virgil ANDRONESCU

Comuna Unirea din județul Brăila a fost gazda deosebit de primitoare a doi scriitori brăileni și unul venit din capitală. Aceștia au participat la cea de-a treia activitate din cadrul proiectului *Tradiție și cultură în satul meu - LECTURA ÎN SAT*, proiect derulat de Asociația Cultural-Artistică *Grăușorul Osmănean* din comuna Unirea. Proiectul este finanțat de Consiliul județean Brăila și conține într-un capitol și evenimentul ce a avut loc în seara zilei de 23 septembrie 2019 în modernul cămin cultural comunal împreună cu Biblioteca comunală și Școala Gimnazială din comuna Unirea.

A fost o seară literară, condusă profesionist de jurnalista Gabriela Popa, colorată cu versuri de către Mihai Vintilă, redactor șef al revistei *Litera 13*, scriitorul Virgil Andronescu, redactor la revista *Litera 13* și cu minunate basme de către scriitorul Petre Crăciun, membru al Uniunii Scriitorilor din România și multiplu premiat al acestei instituții de prestigiu. Cei trei invitați au citit din creațiile proprii apoi au interacționat cu copiii prezenți în număr mare la eveniment.

Finalul serii a adus în fața oaspeților un minunat moment artistic susținut de Ansamblul *Grăușorul Osmănean* al comunei Unirea.

Petre Crăciun a declarat: *M-am întâlnit cu elevii Școlii Gimnaziale din comuna Unirea, județul Brăila, în cadrul Proiectului Tradiție și cultură în satul meu, implementat de Asociația cultural-artistică Grăușorul Osmănean. Au participat la întâlnire câteva zeci de elevi și cadre didactice. Le-am povestit copiilor Poveștile-flori și poveștile-stele. A fost o bucurie pentru mine să pot veni la aceeași șezătoare cu povești de autor. Să mai faceți, că mai vin!*

Mihai Vintilă: *Astfel de manifestări sunt benefice. Litera 13 va sprijini mereu cultura la sate.*

Un moment inedit în cadrul unor astfel de evenimente culturale a fost acela în care Petre Crăciun s-a prezentat publicului și în calitate de colecționar de stilouri vechi, foarte vechi, piese rare cu valoare de muzeu.

Gazdele, Teodora Puia - coordonator de proiect, Biblioteca comunală Unirea, Căminul Cultural Unirea și Școala gimnazială a comunei Unirea, s-au pregătit și prezentat excepțional în fața invitaților. Susținători ai activității culturale au fost: Școala Gimnazială Unirea, Primăria comunei Unirea, Consiliul Local Unirea. La buna desfășurare a evenimentului și-au mai dat concursul următorii colaboratori: prof. înv. Primar Postolache Steluța, dir. Huiu Veronica și dir. adj. Baci Ani.

Cea de-a treia activitate din cadrul Proiectului Tradiție și Cultură în Satul meu – proiect realizat de Asociația Cultural-Artistică *Grăușorul Osmănean* din comuna Unirea, s-a încadrat perfect în contextul programului *România citește* instituit în acest an cu ocazia *Anului Cărții*.

Au participat activ copii din localitățile Unirea și Valea Cânepii, părinți, localnici iubitori de lectură, personalități publice, jurnaliști. Activitatea pusă sub genericul *Lectura în sat* a fost organizată în colaborare și cu revista *Litera 13*.

Parteneri media au fost: ziarul on-line *InfoEST*, revista manifest *Litera 13*, revista de informare rurală *InfoZone*, director jurnalista Gabriela Popa care a și moderat evenimentul și blogul *Caleidoscop Brăila*.

S-au decernat Diplome de Onoare invitaților și celor implicați în proiect dar și Diplome de participare copiilor prezenți activ la eveniment și s-au făcut fotografiile de grup.

Foto: Cătălina Crăciun

